

Trên trời rơi xuống

Một hôm Quách Tĩnh đóng quân cạnh Na Mật Hà, buổi tối đang trong trường đọc binh thư, chợt nghe ngoài trường có một tiếng chát nhỏ vang lên, cửa trường mở ra, một người bước vào. Đám vệ binh trước trường bước ra quát tháo ngăn lại, bị người đó khế vung tay nhất nhất điểm ngã. Người ấy ngẩng đầu lên cười, dưới ánh đèn nhìn thấy rất rõ, chính là Tây độc Âu Dương Phong. Quách Tĩnh cách Trung thổ hàng vạn dặm, không ngờ ở nơi tha hương tuyệt vực này lại gặp y, bất giác mừng sợ xen lẫn, nhảy ra kêu lớn.

-Hoàng cô nương đâu rồi?

Âu Dương Phong nói: -Ta đang muốn hỏi người là con tiểu nha đầu ấy có ở đây không? Mau giao người ra đây?

Quách Tĩnh nghe câu ấy vô cùng mừng rỡ: -Nói thế thì Dung nhi vẫn còn sống, mà đã thoát khỏi tay y rồi.

Âu Dương Phong lại cao giọng hỏi: -Con tiểu nha đầu ấy ở đây phải không?

Quách Tĩnh nói: -Cô ta đi theo người ở Giang Nam, sau đó thế nào? Cô ta.., cô ta có khỏe không? Người chưa hại chết cô ta, vậy thì quả thật phải cảm ơn người! Ta.., ta quả thật lòng cảm ơn người.

Nói xong đột nhiên mừng quá rơi lệ.

Âu Dương Phong biết y không biết bịa đặt, nhưng theo các dấu hiệu mà nhìn thì Hoàng Dung nhất định ở trong doanh của Quách Tĩnh, tại sao y hoàn toàn không biết, nhất thời không sao hiểu được, ngồi xếp bằng xuống tám nệm lông chiên dưới đất.

Quách Tĩnh lau nước mắt, giải khai huyết đạo cho vệ binh, sai người mang rượu sữa và trà tới. Âu Dương Phong uống một chén rượu sữa ngựa, nói: -Tiểu tử ngốc, ta không ngại gì nói rõ với người. Con nha đầu ấy quả thật là bị ta bắt ở miếu Thiết Thương phủ Lâm An, nào ngờ qua mấy hôm thì y thị trốn mất.

Quách Tĩnh mừng rỡ kêu hay, lại nói: -Cô ta thông minh linh lợi, nếu muốn trốn nhất định sẽ trốn được. Cô ta làm sao trốn được thế?

Âu Dương Phong cảm hờn nói: -Ở Quy Vân trang cạnh Thái Hồ.., phì, nói ra nhiều chuyện lắm, tóm lại là y thị chạy mất.

Quách Tĩnh biết y vốn tự phụ, lỡ tay thua thiệt há lại chịu đích thân nói ra nên lúc ấy cũng không hỏi nữa, biết Hoàng Dung không việc gì, trong lòng vô cùng mừng rỡ, chỉ kêu lớn.

-Hay thật, hay thật!

Âu Dương Phong nói: -Hay cái gì? Sau khi y thị trốn đi, ta đuổi riết không

bỏ, mấy lần suýt bắt được nhưng y thị giả hoạt trốn mất. Nhưng ta đuổi theo quá rát, con nha đầu ấy lại cũng không thể chạy ra đảo Đào Hoa. Hai người bọn ta một đuổi một chạy, tới biên giới Mông Cổ đột nhiên mất hút dấu vết của y thị. Ta nghĩ nhất định y thị sẽ tới quân doanh của người nên mới tới đây làm kẻ ôm cây đợi thỏ.

Quách Tĩnh nghe Hoàng Dung đã tới Mông Cổ, càng mừng sợ xen lẫn, vội nói người gặp cô ta chưa?

Âu Dương Phong tức giận nói: -Nếu gặp thì ta lại chẳng bắt rồi sao? Ta đêm ngày rình rập trong quân của người mà thủy chung không thấy bóng con nha đầu ấy đâu. Tiểu tử ngốc, rốt lại người giờ trò gì vậy?

Quách Tĩnh ngần người hồi lâu, nói: -Người ngày đêm rình rập trong quân của ta à? Tại sao ta không biết chút nào thế?

Âu Dương Phong cười nói: -Ta là một tên lính Tây Vực trong đội Thiên tiền xung của người. Người là chủ soái có nhận ra ta không?

Trong quân Mông Cổ vốn có rất nhiều người vốn là tù binh, Âu Dương Phong là người Tây Vực, trà trộn vào trong quân quả thật không dễ phát giác ra.

Quách Tĩnh nghe y nói thế không kìm được hoảng sợ nghĩ thầm: -Nếu y muốn đả thương thì mình đã sớm mất mạng rồi.

Rồi lẩm bẩm: -Tại sao người nói Dung nhi ở trong quân của ta?

Âu Dương Phong nói: -Người bắt hai con trai đại hãn, công thành phá địch, nếu không có con nha đầu ấy bên trong chỉ điểm, thì bằng vào thẳng tiểu tử ngốc nhà người mà làm được à? Nhưng con nha đầu ấy trước nay không hiện thân, chuyện đó cũng kỳ lạ thật. Bây giờ chỉ còn cách nắm lấy người đòi giao người thôi.

Quách Tĩnh cười nói: -Nếu Dung nhi hiện thân thì đó là điều ta mong còn chưa được, mà người cứ nghĩ xem, ta có thể giao Dung nhi cho người không?

Âu Dương Phong nói: -Người không chịu giao người thì ta tự có cách đối phó. Người tuy nắm binh phù trong tay, thống lĩnh đại quân, nhưng trong con mắt của Âu Dương Phong ta, ha ha, thì trong trướng ngoài trướng đều là chỗ không người, muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, ai cản được ta?

Quách Tĩnh gật gật đầu, im lặng không nói.

Âu Dương Phong nói: -Tiểu tử ngốc, chúng ta giao hẹn với nhau thì thế nào?

Quách Tĩnh nói: -Giao hẹn chuyện gì?

Âu Dương Phong nói: -Người nói ra chỗ y thị ẩn núp, ta đảm bảo quyết không làm y thị bị thương một sợi tóc. Nếu người không nói thì từ từ ta cũng sẽ tìm ra, đến lúc ấy à, hừ hừ, thì chẳng có chuyện gì hay đâu.

Quách Tĩnh vốn biết y thần thông quảng đại, chỉ cần Hoàng Dung không ẩn núp ở đảo Đào Hoa thì cũng có ngày bị y bắt được, lần này nói thế cũng không phải là buột miệng khoe khoang, trầm ngâm một lúc rồi nói: -Được, ta giao hẹn với ngươi, nhưng không phải như ngươi nói.

Âu Dương Phong nói: -Ngươi muốn thế nào?

Quách Tĩnh nói: -Âu Dương tiên sinh, công phu hiện tại của ngươi hơn ta rất nhiều, nhưng tuổi tác của ta nhỏ hơn ngươi, thế nào cũng phải có một ngày ngươi tuổi già sức yếu, không đánh được ta.

Trước đây Quách Tĩnh gọi y là Âu Dương bá bá, nhưng y hại chết năm vị ân sư của mình, thù sâu như biển, nên không nói gì tới hai chữ bá bá.

Âu Dương Phong trước nay chưa nghĩ tới bốn chữ tuổi già sức yếu, bị y nhắc tới, trong lòng chợt hoảng sợ: -Mấy câu ấy của thằng tiểu tử ngốc này cũng không phải ngốc.

Bèn nói: -Vậy thì sao?

Quách Tĩnh nói: -Ngươi và ta có mối thù sâu giết hại sư phụ, mối thù ấy không thể không trả, ngươi có chạy tới chân trời cũng có ngày ta tìm tới ngươi.

Âu Dương Phong ngẩng đầu hô hô cười lớn, nói: -Vậy thì nhân lúc ta còn chưa tuổi già sức yếu, hôm nay cứ giết ngươi trước?

Câu nói chưa dứt, hai chân xoạc ra, người đã ngồi xuống, song chưởng như lay núi dốc biển mạnh mẽ vỗ ra.

Lúc ấy Quách Tĩnh đã luyện thành Dịch cân đoàn cốt thiên trong Cửu âm chân kinh, lại được thiên tổng cương trong chân kinh mà Nhất Đăng đại sư dịch cho, công phu trong chân kinh cũng đã luyện được không ít, nội công tinh thuần hồn hậu khác hẳn trước, hơi nghiêng đi tránh qua thế chưởng, đánh trả một chiêu Kiến long tại điền. Âu Dương Phong rút chưởng đón đỡ, công phu Hàng long thập bát chưởng này y vốn biết rõ, lại biết Quách Tĩnh được chân truyền của Hồng Thất công, chưởng lực rất mạnh nhưng so với mình thì rốt lại cũng còn kém một chút, không ngờ lần thẳng thắn đón tiếp này, thân hình lại hơi loạng choạng. Cao thủ đối chưởng chỉ cần chân khí hơi nghịch hành sẽ lập tức sẽ bị trọng thương, y hơi khinh địch, suýt nữa đã thua dưới tay Quách Tĩnh, bất giác giật nảy mình: -Chỉ sợ không chờ tới khi mình tuổi già sức yếu thì thằng tiểu tử này cũng đã hơn mình rồi.

Lập tức vỗ chưởng trái ra.

Quách Tĩnh lại nghiêng người tránh qua, đánh trả một chưởng. Chiêu này thì Âu Dương Phong không thẳng thắn đón tiếp nữa, ngoặc cổ tay lại đẩy chưởng lực của y qua một bên. Quách Tĩnh không biết trên chưởng lực của y có chỗ ảo diệu, chỉ cho rằng y chỉ hóa giải chiêu thức của mình, nào ngờ Âu Dương Phong lấy công làm thủ, trong cái ngoặc ấy lại có sức kéo về, Quách Tĩnh chỉ thấy một luồng đại lực đánh vào

giữa mặt, tránh né không kịp, đành đưa tay phải đón đỡ.

Bàn về công lực của hai người thì Quách Tĩnh vẫn còn kém một bậc, tình thế lúc ấy đã giống như lúc đối chưởng chỗ cửa động sau thác nước trong hoàng cung ở phủ Lâm An, tuy Quách Tĩnh đã có thể chi trì khá lâu nhưng thời gian kéo dài rốt lại không chết, cũng bị thương. Âu Dương Phong theo đúng bài bản cũ lại lừa được y vào tròng, trong lòng đang mừng rỡ, đột nhiên thấy tay phải Quách Tĩnh hơi co lại như không chi trì nổi, lập tức tăng thêm kình lực lên tay chưởng, nào ngờ chưởng phải của y hơi trượt đi, lập tức tránh qua một bên. Âu Dương Phong gầm lớn một tiếng, chưởng lực đánh mạnh tới, nghĩ thầm: -Hôm nay là ngày chết của ngươi rồi.

Nhìn thấy đầu ngón tay đã quét tới trước ngực y Quách Tĩnh chưởng trái quét ngang ra đỡ trước ngực, ngón trỏ tay phải vươn ra điểm vào huyệt Thái dương của Âu Dương Phong. Đây là công phu Nhất dương chỉ mà y thấy chỗ Nhất Đẳng đại sư, nhưng Nhất Đẳng đại sư chưa hề truyền thụ, hôm ấy y chỉ nhìn thấy hình dáng chứ không biết yếu quyết biến hóa bên trong, lúc ấy đang nguy cấp bèn dùng thuật song thủ hổ báo đánh ra. Nhất dương chỉ là khắc tinh của Cáp mô công, Âu Dương Phong nhìn thấy làm sao không hoảng sợ, lập tức nhảy lùi ra tức giận quát: -Lão già Đoàn Trí Hưng cũng làm khó ta à?

Thật ra chỉ pháp mà Quách Tĩnh sử dụng không phải là Nhất dương chỉ thật, làm sao có thể phá được Cáp mô công, nhưng Âu Dương Phong trong lúc hoảng sợ không kịp nhận rõ, vừa nhảy tránh ra mới nghĩ: - Nhất dương chỉ chiêu thức tiếp theo vô cùng, tại sao y chỉ phóng một chỉ ra rồi rút tay lại, có lẽ còn chưa luyện thành, không chờ Quách Tĩnh trả lời, song chưởng một trên một dưới một đẩy một rút, đột nhiên xô ra. Đòn này rất mau lẹ, Quách Tĩnh chưa xoay chuyển ý nghĩ đã tung người vọt lên, chỉ nghe chát một tiếng lớn, một cái ghế thấp trong trướng đã bị song chưởng của Tây độc đập vỡ thành mấy mảnh.

Âu Dương Phong chiếm được thượng phong, chưởng sau lại phát, chợt thấy sau lưng có tiếng gió rít, có người đánh lén, lúc ấy cũng không quay người, chân trái đá về phía sau một cái. Người sau lưng y cũng phi chân đá lên, hai chân chạm nhau, người kia ngã lăn ra nhưng xương chân rõ ràng không hề bị gãy, quả thật là điều Âu Dương Phong không ngờ tới. Y quay nhìn chỉ thấy ngoài cửa trướng có ba người ăn mày lớn tuổi, nguyên là ba trưởng lão Lỗ, Giản, Lương của Cái bang.

Lỗ Hữu Cước tung người vọt lên, hai tay nắm tay hai người Giản Lương, đây là thuật hợp số đông chống địch, lấy yếu chống mạnh của Cái bang, hôm trước trong lần đại hội tuyển lập bang chủ ở Quân sơn, Cái bang đã từng dùng công phu này kết thành tường người, ép Quách Tĩnh và Hoàng Dung tới chỗ bó tay không còn cách nào chống cự.

Âu Dương Phong trước nay chưa từng giao thủ với ba người này nhưng

thấy một cước vừa rồi đã biết Lỗ Hữu Cước nội công không kém, hai người kia chắc cũng thế, mình đơn đả độc đấu với Quách Tĩnh tuy nắm chắc phần thắng nhưng thêm một bận ăn mày thối tha thì khó lòng mà rời khỏi nơi đây yên lành, lập tức hô hô cười rộ nói: -Tiểu tử ngốc, công phu của người tiến bộ lắm!

Rồi gập hai chân ngồi xuống xếp bằng trên tấm nệm, không đếm xỉa gì tới bọn Lỗ Hữu Cước nói: -Người muốn giao hẹn với ta cái gì, cứ nói ra nghe thử.

Quách Tĩnh nói: -Người muốn Hoàng cô nương giải thích Cửu âm chân kinh cho người, cô ta chịu hay không là quyền ở cô ta, người không được làm cô ta bị thương một sợi tóc.

Âu Dương Phong cười nói: -Nếu y thị chịu nói thì vốn ta cũng phải gia hại, chứ chẳng lẽ Hoàng lão tà lại chịu để yên sao? Nhưng nếu cô ta cứng đầu không chịu nói thì há ta lại không dùng chút sức mạnh à?

Quách Tĩnh lắc đầu nói: -Không được.

Âu Dương Phong nói: -Người muốn ta đáp ứng chuyện ấy thì lấy gì để trao đổi?

Quách Tĩnh nói: -Từ nay trở đi, nếu người rơi vào tay ta thì ta tha mạng cho người ba lần chứ không giết.

Âu Dương Phong đứng bật dậy, buông tiếng cười rộ, trong tiếng cười có âm thanh vang dội kỳ lạ, truyền ra xa xa, ngựa trên thảo nguyên nghe thấy đều hí vang, âm âm một hồi không ngớt.

Quách Tĩnh hai mắt nhìn y chăm chăm, hạ giọng nói: -Có gì hay mà cười. Người đã biết rồi lại cũng có một ngày người sẽ phải thua dưới tay ta.

Âu Dương Phong tuy cười rộ nhưng quả thật cũng đã sợ nghĩ thầm: - Thằng tiểu tử ngốc này nắm được bí yếu của Cửu âm chân kinh, võ công tăng tiến mau lẹ quả thật không thể coi thường.

Miệng buông tiếng cười không ngớt nhưng lòng đã quyết kế, cười nói: - Âu Dương Phong ta lại cần thằng tiểu tử ngốc nhà người tha à? Được thôi, chúng ta cứ quyết thế đi.

Quách Tĩnh xòe tay ra nói: -Trượng phu nhất ngôn.

Âu Dương Phong cười nói: -Ngựa tốt thêm roi.

Rồi đập nhẹ lên tay y ba cái. Ba cái đập ấy là nghi thức lập thệ của người thời Tống, nếu trái lời thề, thì trọn đời không được coi như con người.

Đập xong ba chưởng, Âu Dương Phong đang định hỏi về tung tích Hoàng Dung, nhưng liếc mắt chợt thấy ngoài cửa lều có một người lướt qua, thân pháp mau lẹ vô cùng, trong lòng rung động, vội xô cửa đuổi theo thì đã không thấy đâu nữa. Y quay đầu lại nói: -Trong vòng mười

ngày ta sẽ tới thăm, để xem là người tha ta hay ta tha người?

Nói xong hô hô cười lớn, trong chớp mắt tiếng cười đã ra ngoài mười trượng.

Ba trường lão Lỗ Giản Lương nhìn nhau hoảng sợ đều nghĩ: -Người này võ công cao cường hiểm thấy trên đời, chẳng trách lại nổi tiếng ngang Hồng bang chủ.

Quách Tĩnh kể chuyện Âu Dương Phong hỏi cho ba người nghe. Lỗ Hữu Cước nói: -Y nói Hoàng bang chủ ở trong quân chúng ta toàn là nói bậy. Mà nếu Hoàng bang chủ ở đây thì lẽ nào chúng ta lại không biết? Mà nếu ...

Quách Tĩnh ngồi xuống, đưa tay chống cằm, thông thả nói: -Ta lại nghĩ lời y nói cũng rất có lý. Ta thường cảm thấy Hoàng cô nương vẫn ở bên cạnh ta, ta có điều gì nghi nan không quyết được thì nàng lại giúp cho ta chủ ý rất hay. Chỉ là bất kể ta nhớ nhung thế nào, thủy chung vẫn không gặp được nàng.

Nói tới đó hai mắt đầy lệ. Lỗ Hữu Cước khuyên: -Quan nhân! Cũng không cần phiền não, trước mắt nhất thời chia tay, sau này rồi lại sẽ được đoàn tụ.

Quách Tĩnh nói: -Ta đắc tội với Hoàng cô nương, chỉ sợ nàng sẽ không chịu hiện thân nữa. Không biết ta phải làm thế nào mới có thể chuộc được tội này?

Lỗ Giản Lương ba người nhìn nhau không nói gì. Quách Tĩnh lại nói: -Cho dù nàng không chịu nói chuyện với ta, chỉ cần cho ta thấy mặt một lần thì cũng khiến ta đỡ nhớ nhung khổ sở.

Giản trưởng lão nói: -Quan nhân mệt rồi, đi nghỉ sớm đi. Sáng mai chúng ta còn phải bàn bạc kế sách cho ổn thỏa, đề phòng Âu Dương Phong tìm tới quấy nhiễu.

Hôm sau đại quân đi về phía tây, buổi tối hạ trại xong, Lỗ Hữu Cước vào trướng nói: -Năm trước tiểu nhân ở Giang Nam từng được một bức họa, nghĩ bọn bỉ phu thô lỗ như bọn ta thì làm sao lãnh hội được ý tứ trong tranh? Quan nhân trong quân tịch mịch, có thể thông thả thưởng lãm.

Nói xong lấy ra một cuốn họa đặt lên bàn. Quách Tĩnh mở ra xem, bất giác ngẩn người, chỉ thấy trên giấy vẽ một thiếu nữ cài hoa, ngồi trên mấy tấm vải, dung mạo rõ ràng chính là Hoàng Dung, chỉ là vẽ mặt gầy ốm, chân mày nhíu lại, có vẻ rất tiêu tụy.

Quách Tĩnh sửng sờ nhìn hồi lâu, thấy bên trái bức họa có đề hai bài từ. Một bài đề: -Bảy khung may, Tầm xuân nhả hết ruột sầu nay, Chớ rằng vải lụa là may dễ. Bỗng dưng cắt đứt, Loan tươi phượng đẹp, Trên vạt áo chia hai, một bài đề: -Chín khung may, song song đôi bướm lại đôi cây. Bạc tình muôn thuở thường ly biệt. Từ đầu tới cuối, Nỗi lòng vương vấn, Xâu chỉ mỗi mòn tay.

Hai bài từ này là mô phỏng bài Bốn khung may của Anh Cô mà làm ra, nhưng lòng đau tình thiết, lời lẽ cũng như bài Bốn khung may. Quách Tĩnh tuy khó hiểu thật rõ, nhưng câu: Bạc tình muôn thuở thường ly biệt thì cũng hiểu, ngẫm nghĩ nửa ngày, nghĩ thầm: -Bức họa này là thủ bút của Dung nhi, Lão trưởng lão lấy được ở đâu?, ngẩng đầu định hỏi thì Lão Hữu Cước đã ra khỏi trướng, Quách Tĩnh vội sai thân binh mời y vào. Lão Hữu cước Cự quả quyết nói là y mua được trong chợ sách ở Giang Nam.

Quách Tĩnh cho dù có ngu ngốc hơn gấp mười cũng đã thấy trong chuyện này nhất định có sự lừa dối, Lão Hữu Cước là hán tử thô lỗ hào sảng thì còn biết mua thư họa gì? Cho dù có người tặng ắt y cũng tiện tay vứt bỏ. Bức họa y mua được trong chợ sách ở Giang Nam thì tại sao người trong bức họa lại chính là Hoàng Dung. Chỉ là Lão Hữu Cước không chịu thổ lộ chân tướng nên cũng không biết làm sao.

Đang ngẫm nghĩ thì Giản trưởng lão bước vào trướng, hạ giọng nói: - Tiểu nhân mới thấy ở góc đông bắc có bóng người chớp lên, trong chớp mắt không biết đã đi đâu, chỉ e là lão tặc Âu Dương Phong đêm nay sẽ tới đánh lén.

Quách Tĩnh nói: -Được, bốn người chúng ta cứ ở đây hợp sức bắt y.

Giản trưởng lão nói: -Tiểu nhân có một kế, quan nhân xem có dùng được không?

Quách Tĩnh nói: -Chắc là hay rồi, người nói đi.

Giản trưởng lão nói: -Kế này nói ra thì cũng bình thường. Chúng ta cứ đào ở đây một cái hầm sâu. Rồi sai hai mươi tên quân mang bao cát phục ngoài trướng. Lão tặc kia không tới thì thôi, chứ nếu tới kiếm chuyện với quan nhân thì chỉ có tới không có về.

Quách Tĩnh cả mừng, nghĩ thầm: -Âu Dương Phong xưa nay tự phụ, vốn không coi ai ra gì, kế này tuy rất cũ nhưng đối phó với y lại rất hay.

Lúc ấy ba trưởng lão đốc suất quân sĩ đào một cái hầm sâu trong trướng, trên miệng hầm trải nệm lông chiên, trên nệm đặt một cái ghế gỗ nhẹ. Hai mươi tên quân đều mang bao cát phục ở ngoài trướng. Hành quân trên sa mạc thường phải đào đất lấy nước nên việc đào hầm trong trướng không hề khiến ai để ý.

An bài đã xong, Quách Tĩnh thấp đèn ngồi chờ, nào ngờ suốt đêm ấy Âu Dương Phong không tới. Hôm sau hạ trại xong, ba trưởng lão lại vào trướng đào hầm, đêm ấy cũng không có động tĩnh gì.

Đến đêm thứ tư, Quách Tĩnh nghe tiếng mõ cầm canh trong quân lúc trỗi lúc tắt, ý nghĩ trong lòng cũng cuồn cuộn dâng trào. Chợt nghe phía ngoài trướng như có một tiếng lá rụng, Âu Dương Phong buông tiếng cười dài, sải chân bước vào, bước tới ngồi xuống ghế.

Chỉ nghe lách cách một tràng, y cả người lẫn ghế rơi xuống hầm. Cái hầm này sâu tới bảy tám trượng, miệng hẹp vách dựng, Âu Dương

Phong công lực tuy cao, nhưng rơi xuống xong trong lúc cấp bách làm sao có thể lên được? Hai mươi tên thân binh hai bên trướng túa ra, bốn mươi cái bao cát lập tức ném xuống, đè cả nên người Âu Dương Phong.

Lỗ Hữu Cước hô hô cười rộ, kêu lên.

-Hoàng bang chủ đoán việc như thần ...

Giản trưởng lão trừng mắt nhìn y một cái, Lỗ Hữu Cước lập tức im bặt. Quách Tĩnh vội hỏi: -Tại sao lại là Hoàng bang chủ?

Lỗ Hữu Cước nói: -Tiểu nhân buột miệng nói sai, ta là nói Hồng bang chủ. Nếu là Hồng bang chủ ở đây, nhất định sẽ rất mừng rỡ.

Quách Tĩnh nhìn y chằm chằm, đang định hỏi nữa, đột nhiên đám thân binh ngoài trướng la hét ầm ỹ.

Quách Tĩnh và ba trưởng lão vội vọt ra, chỉ thấy đám thân binh chỉ xuống mặt đất hò hét inh ỏi. Quách Tĩnh rẽ mọi người ra nhìn, thấy dưới đất có một gò cát cao dần lên, như có vật gì muốn từ dưới vọt ra, lập tức hiểu ngay Âu Dương Phong công phu cao cường, lại muốn từ dưới đất xuyên lên, lập tức hạ lệnh, mấy mươi tên kỵ binh nhảy lên ngựa, phóng ngựa xéo lên gò cát.

Đám kỵ binh cả người lẫn ngựa sức nặng không nhỏ, lại thêm sức giẫm đạp, Âu Dương Phong võ công có cao cường hơn cũng không sao chịu nổi, chỉ thấy gò cát từ từ sụt xuống. Nhưng kẻ đó ở chỗ khác lại lập tức có gò cát đùn mau lên.

Đám kỵ binh thấy chỗ nào có gò cát nhô lên là lập tức phóng ngựa tới xéo lên, không bao lâu không thấy gò cát nào nhô lên nữa, nghĩ chắc y chi trì không được, đã tắt hơi chết rồi.

Quách Tĩnh sai kỵ binh xuống ngựa đào xác. Lúc ấy đã đến giờ Tý, đám thân binh giờ cao được vây thành một vòng, hơn mười tên quân dùng xẻng đào cát đào xuống hơn một trượng quả nhiên thấy Âu Dương Phong đứng thẳng người trong cát. Chỗ ấy cách cái hầm trong trướng mấy trượng, tuy nói cát xốp nhưng y có thể dùng hai bàn tay không, nín thở đào đất đi như một con chuột chũi như thế thì nội công cao cường quả thật ít nghe ít thấy. Đám quân sĩ vừa sợ vừa phục, kéo y lên đặt nằm trên mặt đất.

Lỗ Hữu Cước đưa tay thăm hơi thở, chỉ thấy trên ngực y vẫn còn ấm, bèn sai người lấy xích sắt khóa lại, đề phòng y tỉnh dậy không chế phục được. Nào ngờ Âu Dương Phong đào cát đi dưới đất, trên đỉnh đầu trước sau bị kỵ đội giẫm đạp không sao lên được lúc ấy bèn giả chết, đợi lên mặt đất sẽ tìm cách đào tẩu. Lúc ấy y rón rén hít thở mấy hơi, thấy Lỗ Hữu Cước đứng bên cạnh cao giọng sai người mang xích tới, đột nhiên nhảy bật dậy quát lớn một tiếng, vươn tay chụp vào mạch môn tay phải Lỗ Hữu Cước.

Biến cố này xảy ra bất ngờ, xác chết sống dậy, mọi người giật nảy linh.

Quách Tĩnh bèn vung tay trái đè lên huyết đạo trên lưng Âu Dương Phong, tay phải đè lên huyết Tích trung trên hông y. Hai huyết đạo này đều là đại huyết trên lưng người ta, nếu y không bị cát đè lên tới mức dở sống dở chết, gân cốt rã rời thì đời nào để cho người ta khinh dị đè lên? Y hoảng sợ, đang định xoay tay cự địch chợt thấy trên huyết đạo hơi tê, biết Quách Tĩnh lưu kinh không phát ra, nếu chưởng lực của y đẩy ra thì tạng phủ của mình sẽ lập tức bị đánh nát, huống chi lúc này tay chân tê dại, cho dù huyết đạo không bị khống chế cũng không thể giao đấu ngang tay với Quách Tĩnh, đành buông tay Lỗ Hữu Cước ra, đứng yên bất động.

Quách Tĩnh nói: -Âu Dương tiên sinh, xin hỏi người đã gặp Hoàng cô nương chưa?

Âu Dương Phong nói: -Ta thấy bóng y thị nên mới qua đây tìm.

Quách Tĩnh nói: -Quả thật là người thấy rõ à?

Âu Dương Phong cảm tức nói: -Nếu không phải là con nha đầu xấu xa ấy ở đây thì người cũng không bày kế đào hầm.

Quách Tĩnh ngăn người ra một lúc, nói: -Người đi đi, lần này tha cho người.

Đẩy nhẹ chưởng phải xô y ra ngoài một trượng. Y sợ Âu Dương Phong cao cường, nếu thần nhiên buông tay e y sẽ xoay tay phản kích.

Âu Dương Phong quay lại, lạnh lùng nói: -Xưa nay ta đơn đả độc đấu với bọn tiểu bối không dùng binh khí. Nhưng người có con nha đầu xấu xa kia ngầm ngầm giúp đỡ, quỷ kế đa đoan, chỉ đành phá lệ thôi. Trong vòng mười ngày ta sẽ mang xà trượng tới. Rắn độc trên xà trượng người đã chính mắt nhìn thấy rồi, phải cẩn thận đấy.

Nói xong lướt người bỏ đi.

Quách Tĩnh nhìn theo bóng y mau lẹ mất hút trong màn đêm, một trận gió bắc nổi lên, lập tức cảm thấy ớn lạnh, nhớ lại rắn độc trên xà trượng, trượng pháp tinh diệu của y, không kìm được run rẩy sợ hãi, mình tuy theo Giang Nam lục quái học được nhiều môn võ khí, nhưng đều không phải là công phu thượng thừa, nếu muốn dùng tay không đối phó với độc trượng, thì muôn vạn lần không được, nhưng nếu sử dụng binh khí, thì lại không có môn nào sở trường. Nhất thời bàng hoàng không có cách nào, ngẩng đầu nhìn trời, trong màn đêm chỉ thấy từng mảng từng mảng tuyết lớn rơi xuống.

Trở về trướng không lâu, hơi lạnh càng tăng. Đám thân binh đốt than, đưa chiến mã vào lều tránh rét. Phần lớn người Cái bang đều không mang theo áo da, đột nhiên khí trời trở lạnh, chỉ còn cách vận công chống rét. Quách Tĩnh vội sai quân sĩ giết dê lột da, cũng không kịp thuộc qua, chỉ rửa sạch máu cho bang chúng khoác lên.

Hôm sau càng lạnh, tuyết dưới đất đều đóng thành băng cứng. Quân

Hoa Thích Tử Mô nhân lúc giá lạnh kéo tới tấn công, Quách Tĩnh đã đề phòng, bày trận Long phi thẳng một trận lớn, liền đem đập tuyết truy kích lên phía bắc.

Cổ nhân có bài thơ vịnh nỗi khổ gió rét lúc tây chinh như sau:

Tướng quân giáp vàng đêm vẫn mặc.

Nửa đêm hành quân gươm giáo đặc.

Gió thổi như đao mặt như cắt.

Đuôi ngựa mang tuyết, ngút mờ hôi,

Ngũ hoa vó ngựa toàn đóng băng,

Trong đêm viết hịch mực nghiên ngưng.

Lại có bài:

Trại giặc binh khí liền mây trời,

Chiến trường cỏ úa đầy xương phơi.

Sông gươm gió rít mây bay loạn,

Bãi cát đá lạnh móng ngựa rơi.

Quách Tĩnh ở mạc bắc lâu ngày, đã quen chịu rét nên cũng không thấy khổ lắm, nhưng nghĩ nếu Hoàng Dung quả thật trong quân, nàng sinh trưởng ở Giang Nam thì làm sao chịu nổi? Bất giác trong bụng càng thêm buồn bã.

Hôm sau hạ trại xong, y cũng không làm kinh động tướng sĩ, rón rén tới các doanh xem xét, nhưng kiểm tra khắp từng lều, mà đâu thấy bóng Hoàng Dung.

Y trở về trưởng lại thấy Lỗ Hữu Cước đốc suất quân sĩ đang đào hầm dưới đất. Quách Tĩnh nói: -Âu Dương Phong vô cùng gian hoạt, đã mắc lừa một lần, lần thứ hai làm sao mắc lừa nữa?

Lỗ Hữu Cước nói: -Y đoán chúng ta ắt dùng kế khác, nào ngờ chúng ta lại theo bài bản cũ. Cái này gọi là hư là thực, thực là hư đấy, người ta không thể lường được.

Quách Tĩnh liếc y một cái, nghĩ thầm: -Người nói suất lĩnh bọn ăn mày nhỏ không cần đọc binh pháp, mà lời lẽ trong binh thư thì nhớ hay lắm.

Lỗ Hữu Cước nói: -Nhưng nếu lại dùng bao cát đè lên thì ắt y có cách hóa giải. Lần này chúng ta cho y ném mùi khác trong cái giống, không dùng bao cát, mà dùng nước đổ lên.

Quách Tĩnh thấy mấy mươi tên thân binh bụng hơn hai mươi cái chảo lớn tới ngoài trưởng, dùng búa đập nát từng khối băng lớn, lấy xẻng xúc vào chảo, liền nói: -Như thế há lại không luộc chín y à?

Lỗ Hữu Cước nói: -Quan nhân đã giao hẹn nếu y rơi vào tay quan nhân thì người sẽ tha y ba lần. Nhưng lần này nếu luộc chín y thì không thể

tính là rơi vào tay quan nhân, muốn tha cũng không tha được, không thể nói là bội ước.

Không bao lâu cái hầm sâu đã đào xong, trên miệng hầm cũng bày biện như cũ, trải một tấm nệm lông, đặt một cái ghế nhẹ. Đám thân binh ngoài trướng cũng đã chất củi lửa vào dưới chảo, nấu bằng thành nước, chỉ là trời quá lạnh, có mấy chảo cho thêm củi vào hơi chậm, trên mặt chảo trong chớp mắt lại đóng thành băng mỏng. Lỗ Hữu Cước không ngừng thôi thúc “Đun mau lên, đun mau lên!” Đột nhiên trên mặt tuyết bóng người chớp lên, Âu Dương Phong cảm trượng hất cửa lều quát: - Tiểu tử ngốc, lần này mà có hầm thì cha ngươi cũng không sợ!

Nói xong phi thân vào, thân nhiên ngồi xuống ghế.

Lỗ Giản Lương ba trường lão không ngờ Âu Dương Phong lại tới mau như thế, lúc ấy băng trong chảo vừa tan thành nước, mới chỉ là một chảo nước tuyết, đừng nói là muốn luộc chết người, cho dù tắm cũng còn thấy lạnh, thấy Âu Dương Phong ngồi lên ghế, không kìm được luôn miệng kêu khổ. Chợt nghe lách cách một tràng, trong tiếng chửi lớn, Âu Dương Phong lại cả người cả ghế rơi xuống hầm.

Lúc ấy ngay cả bao cát cũng chưa có, với công lực của Âu Dương Phong thì nhảy lên một cái hầm nhỏ thế này đúng là dễ như trở bàn tay, ba trường lão chân tay luống cuống, chỉ sợ Quách Tĩnh bị hại, đồng thanh kêu lên: -Quan nhân, mau ra ngoài trướng.

Chợt nghe sau lưng có một người hạ giọng quát: -Đổ nước!

Lỗ Hữu Cước nghe giọng nói ấy, không nghĩ ngợi gì nữa, lập tức làm theo, quát: -Đổ nước?

Đám thân binh nhấc chảo lớn lên, ào ào đổ xuống hầm.

Âu Dương Phong đang dưới hầm nhảy lên, mấy chảo nước đột nhiên rót xuống đỉnh đầu, vừa giật mình thì chân khí bất giác trầm xuống, thân hình lập tức rơi xuống. Y chống mạnh xà trượng xuống đáy hầm đề khí lần thứ hai vọt lên, lần này đã có đề phòng, nước dội xuống tuy nhiều nhưng không cuốn y xuống được.

Nào ngờ trời quá lạnh, nước vừa rời khỏi chảo lập tức đóng thành băng, Âu Dương Phong lên tới giữa hầm thì nước trên đầu dưới chân đã đông lại thành băng. Y dùng sức nhảy lên rất mạnh, nhưng băng đông càng nhanh hơn, bộp một tiếng, đầu đã đập vào vật gì đau buốt, định chờ rơi xuống sẽ lấy thế nhảy lên lần nữa, nhưng hai chân đã ngập vào băng không động đậy được. Lần này y vô cùng hoảng sợ, quát lớn một tiếng, vận kinh dùng sức nhảy mạnh lên, hai chân vừa lỏng ra, nửa người trên đã bị băng giữ chặt.

Đám thân binh đã được luyện tập thuần thục về việc đổ nước xuống hầm, bốn người bưng chảo đổ nước xuống xong là lập tức lui qua một bên, bốn người khác lập tức bước lên thay thế, kẻ ra người vào như

bánh xe nước, vô cùng mau lẹ. Chỉ sợ bị nước sôi đổ ra làm bỏng nên trên tay trên mặt người nào cũng mang bao vải che chắn. Nào ngờ không kịp nấu sôi nước tuyết nước lạnh cũng có thể vây khốn đối phương, trong giây lát hơn hai mươi chảo nước đã róc đầy hầm, đông lại thành một cột băng lớn cao bốn năm trượng, đường kính bảy tám thước.

Lần ấy làm bữa lại nhất cử thành công, mọi người đều nửa mừng nửa sợ. Ba trưởng lão đốc suất thân binh khoét đất cạnh cột băng, đưa xích sắt lớn buộc vào, dùng hai mươi bốn con ngựa kết thành đội buộc xích vào, kéo cột băng lên.

Quân sĩ bốn doanh được tin đều kéo tới trước trưởng chủ soái để xem cảnh lạ. Mọi người nhất tề dùng sức kéo cột băng lên. Dưới ánh lửa sáng chỉ thấy Âu Dương Phong nhẹ nhàng trợn mắt, vung tay nhắc chân đứng cứng đờ ở đoạn giữa cột băng, không hề động đậy. Các tướng sĩ hò reo ầm ầm.

Lỗ Hữu Cước sợ Âu Dương Phong nội công tinh thâm sẽ dùng nội lực làm băng tan ra, bèn sai thân binh tiếp tục đun nước đổ lên, làm cột băng dày thêm.

Quách Tĩnh nói: -Ta từng giao hẹn với y, phải tha y ba lần không giết. Đập cột băng ra, thả y đi thôi?

Ba trưởng lão đều cảm thấy tiếc, nhưng kẻ sĩ hào kiệt không ai không trọng tín giữ nghĩa, lúc ấy cũng không nói gì.

Lỗ Hữu Cước nhắc xềng sắt lên định đập vào cột băng, Giản trưởng lão kêu lên: -Khoan đã.

Rồi hỏi: -Quách Tĩnh Quan nhân, với công lực của gã Âu Dương Phong này có thể chi trì được trong cột băng mấy giờ?

Quách Tĩnh nói: -Một giờ thì có thể được, nhưng quá nửa thì chỉ e khó giữ được tính mạng.

Giản trưởng lão nói: -Được, qua một giờ nữa chúng ta sẽ thả y. Tính mạng thì tha được, nhưng mùi đau khổ thì phải nếm.

Quách Tĩnh nghĩ tới mối thù giết sư phụ, gật đầu khen phải.

Tin tức truyền ra, tướng sĩ các doanh khác cũng nhao nhao kéo tới xem.

Quách Tĩnh nói với ba trưởng lão: -Từ xưa có câu: Kẻ sĩ có thể giết chứ không thể làm nhục. Người này tuy gian ác nhưng rốt lại cũng là bậc tôn sư võ học, há lại có thể để người ta cười cợt hạ nhục?

Lập tức sai quân sĩ dùng lều che kín cột băng, sai quân canh gác, bất kể bậc thân quý đại tướng thế nào cũng không được vén lều lên nhìn.

Qua một giờ, ba trưởng lão đập vỡ cột băng, thả Âu Dương Phong ra, Âu Dương Phong ngồi xếp bằng dưới đất vận công hồi lâu, nhổ ra ba ngụm máu đen, cầm hờn bỏ đi. Quách Tĩnh và ba trưởng lão thấy y bị vây khốn trong cột băng đúng một giờ, tuy thần thái kiệt quệ nhưng lập tức

bước đi như thường, ai cũng thán phục.

Trong một giờ ấy Quách Tĩnh tâm thần bất định nhưng chỉ cho rằng Âu Dương Phong đang bên cạnh khiến mình hoang mang lo lắng, nhưng sau khi phá băng thả người, ngồi trong trướng vẫn không thể bình tâm. Ý ngồi xuống vận công, trấn nhiếp tâm thần, khoảng sau một tuần trà thì muôn ý nghĩ đều quên hết, trong lòng trống không sáng suốt, đột nhiên nghĩ tới lý do bất an vừa rồi. Nguyên là trước khi Lỗ Hữu Cước hạ lệnh đổ nước, y nghe rõ một người quát khẽ “Đổ nước!”

Giọng nói vô cùng quen thuộc, lại có tám chín phần là giọng Hoàng Dung, chỉ là đang lúc Âu Dương Phong rơi xuống hầm, công việc khẩn cấp chưa kịp để ý, nhưng sau đó hai tiếng “Đổ nước” ấy tựa hồ vẫn vương vít bên tai, mà trong lòng lại không nắm bắt được.

Y nhẩy phắt dậy, buột miệng kêu lên: -Dung nhi quả nhiên đang ở trong quân. Mình cứ tập hợp tất cả tướng sĩ, không cho giấu một người nào, chẳng lẽ còn sợ không tra xét ra nàng sao Nhưng lập tức xoay chuyển ý nghĩ: -Nàng đã không muốn hiện thân, tại sao mình phải nhất định cưỡng ép?

Rồi giờ bức tranh ra, ngơ ngẩn nhìn thiếu nữ trong tranh, trong lòng vui buồn lẫn lộn.

Trong đêm yên ắng, chợt nghe xa xa có tiếng khoái mã phi tới, kẻ đó nghe giọng thân binh hộ vệ quát tháo, không bao lâu sứ giả bước vào trướng trình thủ lệnh của Thành Cát Tư Hãn. Nguyên là đại quân Mông Cổ chia đường tiến quân, liên tiếp thắng trận, tiến về phía tây mấy trăm dặm sẽ là thành Tán Ma Nhĩ Hãn nổi tiếng của Hoa Thích Tử Mô. Thành Cát Tư Hãn dò xét biết đó là đô thành mới của Hoa Thích Tử Mô, quy tụ hơn mười vạn trợ ng binh bảo vệ, binh lương khí giới đầy đủ, thành trì kiên cố, tường thành vững chắc, có thể nói là thiên hạ vô song, nghĩ rằng nhất thời đánh mau không thể phá được, nên truyền lệnh bốn lộ quân mã hội sư giáp công.

Lúc ấy Quách Tĩnh chỉ huy quân sĩ men theo sông Na Mật Hà kéo về phía nam. Đi được mười ngày đã tới dưới thành Tán Ma Nhĩ Hãn. Trong thành thấy Quách Tĩnh quân ít, mở thành kéo cả ra đánh, lại bị Quách Tĩnh bày hai trận Phụng dương, Vân thù trong nửa ngày giết năm sáu ngàn quân địch. Quân Hoa Thích Tử Mô mất hết nhuệ khí, thua chạy rút vào thành.

Ngày thứ ba đại quân của Thành Cát Tư Hãn cùng hai cánh quân của Truật Xích, sát Hợp Đài lần lượt kéo tới. Hơn mười vạn người bao vây tấn công bốn phía, nào ngờ thành Tán Ma Nhĩ Hãn kiên cố, bảo vệ nghiêm mật, quân Mông Cổ đánh liên mấy ngày, tướng sĩ bị thương rất nhiều vẫn không hạ được.

Lại qua một ngày, con trưởng của sát Hợp Đài là Mạc Đồ Căn nóng lòng lập công, hăng hái tiến sát thành, bị một mũi tên trên thành bắn xuyên

qua đầu mà chết. Thành Cát Tư Hãn vốn thương yêu đứa cháu này, thấy y chết trận vô cùng đau buồn tức giận. Đám thân binh đưa xác vương tôn về, Thành Cát Tư Hãn nhìn thấy lệ rơi lã chã, ôm vào lòng dùng sức nhỏ mũi tên trên đầu y ra, chỉ thấy mũi tên ấy làm bằng răng sói lông điêu, đầu tên bọc vàng, khắc bốn chữ Triệu vương Đại Kim. Tả hữu có người biết được văn tự nước Kim nói ra, Thành Cát Tư Hãn tức giận quát: -A, té ra là thằng gian tặc Hoàn Nhan Hồng Liệt!

Nhảy lên lưng ngựa ra lệnh: -Tất cả tướng sĩ lớn nhỏ nghe đây: bất cứ ai dũng mãnh xông lên thành trước nhất, phá thành bắt sống Hoàn Nhan Hồng Liệt để trả thù cho vương tôn thì tất cả đàn bà và vàng lụa trong thành này thưởng hết cho y.

Một trăm thân binh đứng trên lưng ngựa đem lệnh đại hãn truyền đi khắp nơi.

Ba quân nghe xong đều phấn chấn nhảy nhót, nhất thời tên bắn như mưa, tiếng thét vang trời, kẻ chát bao đất làm bậc, kẻ bắc thang lên tường, kẻ ném móc câu bám vào leo lên, kẻ dùng gỗ nhọn phá tường thành. Nhưng tướng sĩ trong thành tìm đủ cách chống cự, tấn công đến chiều tối quân Mông Cổ tổn thất thêm bốn ngàn người mà thành Tán Ma Nhĩ Hãn vẫn trơ ra như núi. Thành Cát Tư Hãn từ khi tiến quân vào đất Hoa Thích Tử Mô đến nay chưa lần nào thua lớn như thế, trong đêm ấy ngồi trong trướng xót thương cháu nội, tức giận gào lên như sấm.

Quách Tĩnh về trướng giờ di thư Vũ Mục ra đọc, muốn học một cách đánh thành, nhưng lối bố phòng của thành Tán Ma Nhĩ Hãn khác hẳn với Trung Quốc, những chiến pháp mà di thư ghi chép đều không dùng được.

Quách Tĩnh mời Lỗ Hữu Cước vào trướng thương nghị, biết y ắt sẽ đi thỉnh giáo Hoàng Dung, đợi y cáo từ đi ra liền rón rén theo sau, nào ngờ Lỗ Hữu Cước bố trí đầy bang chúng Cái bang trước sau, vừa thấy Quách Tĩnh đều lớn tiếng chào hỏi. Quách Tĩnh nghĩ thầm: -Đây rõ ràng là mưu kế của Hoàng Dung, ờ, nàng đã có cách tránh mình thì mình nhất cử nhất động cũng không nằm ngoài dự liệu của nàng.

Qua hơn một giờ, Lỗ Hữu Cước quay lại nói: -Tòa thành lớn này nhất thời khó hạ được, tiểu nhân cũng không nghĩ ra kế gì hay. Đợi vài ngày xem quân địch có sơ hở không sẽ tính.

Quách Tĩnh gật đầu không nói gì. Lúc vừa rời Mông Cổ xuống nam, y chỉ là một thiếu niên ngu ngơ ngốc nghếch, thành thật chất phác, nhưng một năm nay trải nhiều lo nghĩ, qua nhiều nguy hiểm, kiến thức đã tăng lên không ít, đêm ấy trong trướng ngẫm nghĩ về ý nghĩa của hai bài từ trên bức họa, chỉ thấy tình cảm triền miên không thể kìm được nghĩ thầm: -Dung nhi quyết không phải vô tình với mình, nhất định sẽ chờ mình tạ tội. Chỉ là mình tính tình ngu xuẩn, không biết làm sao chuộc lỗi mới hợp ý nàng đây.

Nghĩ tới đó, bất giác vô cùng buồn bực.

Đêm ấy trong trướng lẫn qua lật lại nghĩ tới chuyện ấy, đến canh ba mới mở màn thiếp đi, trong giấc mơ thấy gặp Hoàng Dung, lập tức hỏi nàng làm thế nào để tạ tội, chỉ thấy nàng ghé tai mình hạ giọng nói mấy câu. Quách Tĩnh cả mừng tỉnh dậy, đã quên mất mấy câu nàng vừa nói. Ý nghĩ rất lâu vẫn không nhớ được chữ nào, toan đi ngủ lại để gặp Hoàng Dung trong mộng lại không sao ngủ được nữa, đang lúc buồn bực, gõ vào trán mình liên tiếp, đột nhiên linh cơ nhột động: - Mình không nhớ được, chẳng lẽ không hỏi được nàng?

Rồi kêu lên: -Mau gọi Lão trưởng lão vào trướng.

Lão Hữu Cước chỉ cho rằng có chuyện quân vụ gì khẩn cấp, khoác áo da dê đi chân đất chạy qua. Quách Tĩnh nói: -Lão trưởng lão, ngày mai bất kể thế nào ta cũng phải gặp Hoàng cô nương. Bất kể người nghĩ ra hay đi bàn với người khác cũng được, hạn cho người đến trước giờ Ngọ ngày mai phải nghĩ cho ta một cách hay.

Lão Hữu Cước giật nảy mình, nói: -Hoàng bang chủ không có ở đây, quan nhân làm sao gặp được?

Quách Tĩnh nói: -Người thần cơ diệu toán, nhất định có cách. Giờ Ngọ ngày mai nếu không nghĩ ra cách tốt đẹp, thì sẽ xử theo quân pháp.

Tự biết là mấy câu ấy nói ra rất ngang ngược, nhưng không khỏi cười thầm.

Lão Hữu Cước toan phân trần, Quách Tĩnh quay đầu nói với thân binh: - Giờ Ngọ ngày mai phải một trăm đao phủ thủ chờ lệnh dưới trướng.

Đám thân binh cất tiếng dạ ran, Lão Hữu Cước mặt mày nhăn nhó, quay người bước ra.

Hôm sau cả buổi sáng tuyết rơi rất lớn, trên tường thành băng dày đóng lại trơn tuột như dầu, làm sao bám vào lên được? Thành Cát Tư Hãn thu quân không tấn công, nghĩ thầm đang lúc trời giá rét, sau này ngày càng lạnh thêm, chưa tới tháng hai tháng ba sang năm quyết chưa ấm lại, nhưng nếu bỏ qua thành này tiến đi, thì lúc tiến về phía tây lại để lại sau lưng mười mấy vạn tinh binh của quân địch, lúc nào cũng có thể bị chặn ngang đường lui, trước sau thụ địch, nhưng khổ nỗi đóng quân dưới thành, chỉ sợ địch nhân kéo quân tụ lại, thì mình quả bất địch chúng, một trận tan vỡ thì thế ắt không khỏi chôn vùi toàn quân nơi đất lạ, một con ngựa cũng không về được. Ý chấp hai tay đi qua đi lại ngoài trướng, bàng hoàng không có cách nào, nhìn nhìn lên đỉnh núi tuyết cao chót vót tận mây cạnh tường thành, cau mày xuất thần.

Ngọn núi tuyết này vô cùng kỳ lạ, đột nhiên vọt lên giữa đất bằng, một mình lẻ loi vươn lên trên thảo nguyên như một gốc cây lớn không cành không lá, nên thổ nhân gọi là núi Cây Trọc. Thành Tán Ma Nhĩ Hãn xây dựa vào núi, tường thành phía tây mượn một mặt núi, giảm được chi phí

xây dựng mà còn vô cùng kiên cố, có thể thấy người xây dựng thành này năm xưa rất có tài trí. Ngọn núi này dựng đứng dị thường, toàn là vách đá không có cây cỏ gì, cho dù là khỉ vượn cũng không leo lên được. Thành Tán Ma Nhĩ Hãn được tắm bình phong ấy, quả thật là vững như thành vàng hào sâu.

Thành Cát Tư Hãn nghĩ thầm: -Ta từ khi kết tóc dấy nghiệp, trải mấy trăm trận lớn nhỏ, chưa bao giờ bị rơi vào tình cảnh như hôm nay, chẳng lẽ trời muốn tuyệt ta sao?

Nhìn thấy tuyết lớn lả tả rơi xuống, doanh trướng lừa ngựa đều thành màu trắng, trong thành thì khắp nơi khói bếp bốc lên, bất giác lại càng buồn phiền.

Quách Tĩnh còn có tâm sự khác, chỉ sợ kế sách ngang ngược ấy bị Hoàng Dung nhẹ nhàng hóa giải, mà nói lại nếu Lỗ Hữu Cước không nói thật thì cũng không thể chém đầu y. Gần đến giờ Ngọ, y sầm mặt ngồi trong trướng, đao phủ thủ hai bên đều cầm đại đao đứng hầu, chợt nghe tiếng tù và trong quân nổi lên, đã đến giờ Ngọ. Lỗ Hữu Cước bước vào trướng, nói: -Tiểu nhân đã nghĩ ra một cách, nhưng chỉ sợ quan nhân khó làm theo được mà thôi.

Quách Tĩnh cả mừng, nói: -Nói mau đi, cho dù muốn lấy mạng ta cũng được, có gì khó chứ?

Lỗ Hữu Cước chỉ lên đỉnh núi Cây Trọc, nói: -Giờ Tý ba khắc đêm nay, Hoàng bang chủ chờ trên đó.

Quách Tĩnh ngăn người nói: -Làm sao nàng lên đó được? Người đừng lừa ta.

Lỗ Hữu Cước nói: -Ta đã nói trước là quan nhân không chịu nghe thì dù nghĩ được cách hay cũng uổng thôi.

Nói xong khom lưng một cái, quay ra khỏi trướng.

Quách Tĩnh nghĩ thầm: -Quả nhiên Dung nhi thuận miệng nói một câu cũng khiến mình bó tay hết cách. Ngọn Cây Trọc này còn cao hơn ngọn Trung Chỉ núi Thiết Chương gấp mấy lần, dốc núi dựng đứng ở Mông Cổ cũng không bằng được. Chẳng lẽ trên đỉnh núi có thần tiên nào có thể dòn dây xuống kéo mình lên sao?

Lúc ấy buồn bã không vui, giải tán đám đao phủ thủ, một mình một ngựa tới chân núi Cây Trọc quan sát chỉ thấy ngọn núi này trên dưới đều phẳng lì, chung quanh kết một lớp băng dày lóng lánh trơn tuột giống hệt cây băng lớn giam hãm Âu Dương Phong hôm trước, nhất định là từ khi có trời đất đến nay, ngoài chim chóc ra quyết không có thú hay người lên tới đỉnh núi. Y ngẩng đầu nhìn, đột nhiên bộp một tiếng, chiếc mũ da trên đầu rơi xuống mặt tuyết, trong chớp mắt ấy đã quyết định: - Nếu mình không gặp được Dung nhi thì sống chẳng bằng chết. Ngọn núi này tuy hiểm trở, nhưng nhất định mình phải liều mạng mà lên, cho dù

sảy chân ngã xuống chết thì cũng là làm theo ý nàng một lần.

Nghĩ tới đó, trong lòng lập tức khoan khoái.

Chiều hôm ấy y ăn thật no, nai nịt gọn ghẽ, hông giắt chuỷ thủ, lưng mang dây dài, trời chưa tối hẳn, đã lập tức bước ra khỏi trướng. Chỉ thấy Lỗ Giản Lương ba trưởng lão đứng ở ngoài trướng nói: -Tiểu nhân đưa quan nhân lên núi.

Quách Tĩnh ngạc nhiên nói: -Đưa ta lên núi à?

Lỗ Hữu Cước nói: -Đúng thế. Chẳng phải quan nhân có hẹn với Hoàng bang chủ gặp nhau trên đỉnh núi sao?

Quách Tĩnh rất ngạc nhiên, nghĩ thầm: -Chẳng lẽ Dung nhi hoàn toàn không phải lừa mình?

Vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, theo ba người tới chân núi Cây Trọc.

Chỉ thấy dưới núi có mấy chục tên thân binh dắt theo mấy chục con bò con dê đang chờ. Lỗ trưởng lão nói: -Giết đi!

Một tên thân binh giơ tiêm đao lên chặt đuôi sau của một con dê, lúc máu còn nóng dán lên vách núi, trong chớp mắt máu tươi chảy ròng ròng đông lại, chiếc đuôi dê dán lên vách núi lạnh như dùng đinh sắt đóng chặt vào vách đá.

Quách Tĩnh còn chưa hiểu ý, một tên thân binh khác lại chặt một đuôi dê dán lên vách đá, cao hơn cái trước khoảng bốn thước. Quách Tĩnh cả mừng, mới biết ba trưởng lão dùng đuôi dê làm thành bậc thang, đang lúc trời rất lạnh, không có cách nào tốt hơn thế. Chỉ thấy Lỗ Hữu Cước tung người vọt lên, đứng vững trên chiếc đuôi dê thứ hai. Giản trưởng lão chặt một đuôi dê, ném lên phía trên, Lỗ Hữu Cước đón lấy lại dán lên vách núi.

Qua hồi lâu, chiếc thang dê ấy đã cao hơn mười trượng, dưới đất giết dê chuyển lên, chưa kịp dán lên vách đá đã đông lại. Quách Tĩnh và ba trưởng lão dùng dây dài xuống kéo dê sống lên, vừa giết vừa dán. Chiếc thang dê dựng tới giữa sườn núi, gió thổi càng mạnh, bốn người đều là cao thủ võ công, thân hình tuy hơi loạng choạng, hai chân đặt trên đuôi dê rất vững vàng nhưng vẫn sợ trơn trượt sảy chân, bèn buộc dây vào hông để đề phòng, tắt tả đến nửa đêm, chiếc thang dê mới lên tới đỉnh núi. Ba trưởng lão cố nhiên vô cùng mệt mỏi, Quách Tĩnh cũng mồ hôi toát ra đầy người.

Lỗ Hữu Cước thở dốc mấy hơi, cười nói: -Quan nhân, thế này có thể tha tội cho tiểu nhân được không?

Quách Tĩnh vừa xấu hổ vừa cảm kích, nói: -Quả thật không biết phải báo đáp ba vị thế nào?

Lỗ Hữu Cước nói: -Đây là lệnh của bang chủ, có khó hơn cũng phải tuân theo. Ai bảo bọn ta có một vị bang chủ cổ quái như thế làm chi.

Ba trưởng lão hô hô cười rộ, quay mặt vào vách đá, từ từ lần xuống.

Quách Tĩnh thấy ba người từng bước từng bước yên ổn leo xuống tới sườn núi mới quay đầu lại, chỉ thấy cảnh sắc trên đỉnh núi tươi đẹp vô cùng, băng lạnh ngàn năm kết thành một thế giới lưu ly, có chỗ như quỳnh hoa thủy thảo, có chỗ như quái điều dị thú, có chỗ như núi non chập chùng, có chỗ như cây cối nghiêng ngã. Quách Tĩnh càng nhìn càng ngạc nhiên, khen ngợi không thôi. Đoán chắc không bao lâu Hoàng Dung sẽ theo chiếc thang dê lên, trong chớp mắt không tìm được máu nóng sôi lên, mặt mũi đỏ bừng, đang xuất thần chợt nghe một tiếng cười khúc khích khẽ vang lên.

Tiếng cười này lập tức khiến y như nghe thấy sấm rền sét nổ, lập tức quay người nhìn lại, dưới ánh trăng chỉ thấy một thiếu nữ như cười mà không phải cười đang nhìn y, không phải Hoàng Dung thì là ai? Quách Tĩnh tuy biết rõ có thể gặp nàng, nhưng lần này gặp nhau, rốt lại vẫn vừa mừng vừa sợ, ngờ là đang trong mộng. Hai người nhìn nhau hồi lâu rồi chạy tới gần nhau, không đề phòng băng trên đỉnh núi trơn láng dị thường, hai người mừng sợ lẫn lộn đều không đề phòng, soạt soạt hai tiếng, đồng thời trượt ngã. Quách Tĩnh sợ Hoàng Dung bị thương, người chưa chúi xuống tới đất đã vận kinh nhảy lên trước đỡ nàng. Hai người xa nhau hơn một năm, nhớ nhau muốn phát điên, lúc ấy gặp lại, ôm chặt lấy nhau ở đó làm sao gỡ ra được?

Qua hồi lâu, Hoàng Dung nhẹ nhàng gỡ ra, ngồi xuống một tảng băng nhô lên như tấm thạch bàn, nói: -Nếu không phải thấy người nhớ ta quá thì ta không tới gặp người đâu.

Quách Tĩnh ngờ ngác nhìn nàng, hồi lâu không nói nên lời. Qua một lúc lâu mới kêu: -Dung nhi.

Hoàng Dung dạ một tiếng. Quách Tĩnh mừng rỡ vô cùng, lại kêu: -Dung nhi.

Hoàng Dung cười nói: -Người kêu còn chưa đủ à? Trong bấy nhiêu hôm, tuy ta không ở trước mặt người, chẳng lẽ mỗi ngày người lại không gọi ta mấy ngàn lần sao?

Quách Tĩnh nói: -Sao cô biết?

Hoàng Dung cười khẽ nói: -Người không thấy ta, chứ ta thì thường thấy người.

Quách Tĩnh nói: -Trước nay cô ở trong quân của ta, sao không cho ta gặp mặt?

Hoàng Dung bĩu môi nói: -Người còn mặt dày hỏi à? Người biết ta bình an vô sự là sẽ đi thành thân với công chúa Hoa Tranh. Ta chẳng thà không cho người biết chỗ ta ở. Người bảo ta là con cóc sao?

Quách Tĩnh nghe nàng nói tới tên Hoa Tranh, nổi mừng rỡ lập tức tan biến, lại cảm thấy bồi hồi.

Hoàng Dung nhìn quanh một vòng, nói: -Tòa cung điện bằng băng này rất đẹp, chúng ta vào trong ngồi nói chuyện.

Quách Tĩnh nhìn theo ánh mắt của nàng, chỉ thấy trong một khối băng dày có một cái hang rộng, dưới ánh trăng thấp thoáng lóng lánh rất đẹp, đúng là như một cung điện lớn làm bằng băng.

Hai người dặt tay nhau vào động băng, cùng ôm vai nhau ngồi xuống. Hoàng Dung nói: -Nhớ lại việc người cư xử với ta trên đảo Đào Hoa, người nói ta có nên tha cho người không?

Quách Tĩnh đứng lên nói: -Dung nhi, ta đập đầu một trăm cái để tạ tội với cô.

Y theo đúng bài bản, quả thật quỳ xuống đất, đập đầu thật mạnh. Hoàng Dung duyên dáng mỉm cười, đưa tay đỡ y dậy nói: -Thôi đi, nếu ta không tha người thì người có chém một trăm cái đầu của Lỗ Hữu Cước, ta cũng không lên ngọn núi này đâu.

Quách Tĩnh mừng rỡ nói: -Dung nhi, cô tốt lắm.

Hoàng Dung nói: -Có gì mà tốt với không tốt? Trước đây chỉ cho rằng người dốc lòng muốn trả thù cho sư phụ, trong lòng không có nửa bóng dáng của ta, ta tự nhiên tức giận? Về sau thấy người và Âu Dương Phong giao hẹn, vì ta mà chịu tha cho y ba lần không giết, như thế thì trong lòng người vẫn còn có ta.

Quách Tĩnh lắc đầu nói: -Đến lúc ấy cô mới biết lòng ta.

Hoàng Dung lại chau môi cười nói: -Người thấy ta ăn mặc thế nào?

Quách Tĩnh nãy giờ toàn nhìn vào mặt nàng, nghe câu ấy mới nhìn lên người nàng, chỉ thấy nàng mặc một chiếc áo lông điều màu đen, chính là chiếc áo mình tặng hôm hai người đánh giao ở Trương Gia Khẩu, trong lòng xúc động, đưa tay ra nắm tay nàng.

Hai người ngồi dựa vào nhau một lúc, Quách Tĩnh nói: -Dung nhi, ta nghe đại sư phụ nói lúc cô trong miếu Thiết Thương bị Âu Dương Phong bắt đi theo, về sau làm sao thoát được khỏi tay y?

Hoàng Dung thở dài nói: -Chỉ tiếc một tòa Quy Vân trang đẹp đẽ của Lục sư ca. Hôm ấy Lão Độc vật ép ta giảng giải Cửu âm chân kinh cho y, ta nói giảng giải thì không khó nhưng phải tìm được chỗ yên tĩnh. Lão Độc vật nói cái đó tự nhiên, chúng ta đi tìm chỗ chùa miếu nào yên tĩnh.

Ta nói hòa thượng trong chùa miếu rất đáng ghét, ta lại không thích ăn chay. Lão Độc vật nói vậy thì làm sao. Ta nói: -Quy Vân trang ở cạnh Thái Hồ phong cảnh đã đẹp, thức ăn lại ngon, chỉ có điều trang chủ là bạn ta, không khỏi khiến y lo lắng.

Quách Tĩnh nói: -Phải rồi, nhất định y sẽ không chịu đi.

Hoàng Dung nói: -Không, y là người rất tự đại, có coi ai ra gì. Ta càng nói thế, y càng đòi đi. Y nói bất kể trong trang có bao nhiêu bạn bè của

người, Lão Độc vật cũng đối phó được. Hai người tới Quy Vân trang, cha con Lục sư ca lại đều không có nhà, té ra đều tới nhà Trình đại tiểu thư ở huyện Bảo ưng tại Giang Bắc thăm hỏi thông gia.

Người biết tòa trang viện ấy là xây dựng theo thuật ngũ hành bát quái của cha ta. Lão Độc vật vừa vào tới trang đã biết không hay, đang nghĩ cách kéo ta lui ra, nhưng ta thoát bên đông, thoát bên tây đã sớm không còn bóng dáng. Y tìm ta không được, nổi cơn giận lên, một nắm lửa đốt Quy Vân trang thành bình địa.

Quách Tĩnh a một tràng, nói: -Ta tới Quy Vân trang tìm cô, chỉ thấy ngôi vỡ gạch nát, không ngờ là việc hay của Lão Độc vật.

Hoàng Dung nói: -Ta đoán y sẽ đốt trang viện nên trước đó đã bảo mọi người trốn đi. Lão Độc vật tuy không bắt được ta nhưng y quả thật xấu xa tàn độc, chờ ta trên đường về đảo Đào Hoa, mấy lần suýt nữa chạm mặt y, về sau ta lên Mông Cổ phía bắc, y lại đuổi theo. Ngốc ca ca, may mà người ngu ngốc, chứ nếu linh mẫn cơ cảnh như Lão Độc vật trước sau bao vây thì ta thật không biết trốn ở đâu nữa.

Quách Tĩnh cười ngượng ngịu.

Hoàng Dung nói: -Nhưng sau cùng thì người cũng thông minh, biết ép Lỗ Hữu Cước nghĩ kế.

Quách Tĩnh nói: -Dung nhi, là cô dạy ta mà.

Hoàng Dung ngạc nhiên nói: -Ta dạy người à?

Quách Tĩnh nói: -Là cô dạy ta trong mơ.

Lúc ấy đem giấc mơ kể lại một lượt.

Hoàng Dung lúc ấy lại không cười cợt, trong lòng vô cùng cảm động, dịu dàng nói: -Người xưa nói tinh thành tới mức tốt đỉnh thì vàng đá cũng tan. Người nhớ nhung ta như thế, quả thật ta phải gặp người sớm hơn.

Quách Tĩnh nói: -Dung nhi, từ nay trở đi cô vĩnh viễn đừng rời xa ta nữa, có được không?

Hoàng Dung nhìn lên biển mây dày đặc trên đỉnh núi xuất thần, chợt nói: -Tĩnh ca ca, ta lạnh.

Quách Tĩnh vội cởi chiếc áo da trên người khoác cho nàng, nói: -Chúng ta xuống thôi.

Hoàng Dung nói: -Được tối mai chúng ta sẽ lên đây, ta sẽ giảng giải thật kỹ yếu chỉ trong Cửu âm chân kinh cho người.

Quách Tĩnh ngạc nhiên hỏi: -Cái gì?

Tay phải Hoàng Dung vốn đang nắm tay trái y, lúc ấy bấm mạnh một cái nói: -Cha ta đã dịch thiên văn tự lú la lú lo cuối cùng trong chân kinh, tối mai ta sẽ nói cho người nghe.

Quách Tĩnh nghĩ thầm: -Thiên Phạn văn này rõ ràng là Nhất Đẳng đại sư

dịch ra, sao lại nói là cha nàng?

Trong lòng nghi cảm, đang định hỏi lại, Hoàng Dung đã bấm tay y một cái.

Y biết trong chuyện này ắt có duyên cớ, lúc ấy thuận miệng đáp ứng, hai người nhất tề xuống núi. Về tới trướng, Hoàng Dung ghé vào tai nói khẽ: -Âu Dương Phong cũng lên núi Cây Trọc, lúc chúng ta trò chuyện y đã núp phía sau nghe trộm.

Quách Tĩnh giật nảy mình nói: -A, ta lại không phát giác ra.

Hoàng Dung nói: -Y núp ở một tảng băng phía sau. Lão Độc vật vô cùng gian hoạt nhưng lần này lại quên là núi băng trong suốt, không thể núp được. Ta cũng nhờ ánh trăng chiếu xuống mới thấy y thấp thoáng sau tảng băng.

Quách Tĩnh nói: -Té ra cô nói tới Cửa âm chân kinh gì đó, là nói cho y nghe.

Hoàng Dung nói: -Ờ, ta muốn lừa y lên đỉnh núi, chúng ta gỡ hết thang dê cho y ở trên đỉnh núi mà tu tiên luyện khí làm tiên sống trọn đời.

Quách Tĩnh cả mừng, vỗ tay khen hay.

Hôm sau Thành Cát Tư Hãn hạ lệnh đánh thành lại mất hơn một ngàn quân tinh nhuệ. Quân giữ thành cười cợt chửi mắng làm Thành Cát Tư Hãn tức giận gầm lên như sấm, đưa mắt nhìn ra lại chỉ thấy trên đồng trống đều là xác người ngựa của quân Mông Cổ, càng thêm buồn bực.

Đêm ấy Quách Tĩnh, Hoàng Dung và ba trưởng lão Cái bang sắp đặt ổn thỏa, chỉ chờ Âu Dương Phong lên núi là hủy bậc thang phía dưới. Nào ngờ Âu Dương Phong vô cùng xảo hoạt, cũng đã đề phòng chuyện này, cứ chờ ở xa xa, nếu Quách Hoàng hai người không lên, thì y cũng không hiện thân.

Hoàng Dung thoáng trầm ngâm, lại nghĩ ra một kế, sai người chuẩn bị sẵn mấy sợi dây dài, ngâm dầu mỡ cho thấm vào tận trong. Đất Hoa Thích Tử Mô khắp nơi đều có mỡ dầu. Hơn ngàn năm trước, cư dân ở đây đào giếng lấy nước, lại được dầu mỡ, gặp lửa là cháy, từ đó về sau dùng để nấu cơm đốt vật. Quân Mông Cổ cũng cướp được dầu mỡ chỗ bách tính Hoa Thích Tử Mô, dùng làm nhiên liệu.

Quách Hoàng hai người đeo dây tẩm dầu mỡ lên núi, giấu vào sau đá núi, kế ngồi trong động băng trò chuyện. Qua không bao lâu, bóng Âu Dương Phong quả nhiên thấp thoáng hiện ra phía sau tảng băng. Y khinh công đã tới mức lư hỏa thuần thanh, lên núi đạp băng hoàn toàn không có tiếng động, đoán hai người nhất định khó phát hiện ra. Hoàng Dung lập tức nói mấy câu kinh văn, hai người giả làm như đang nghiền ngẫm. Nghiền ngẫm là giả, nhưng yếu chỉ kinh văn nói ra câu nào cũng là thật. Âu Dương Phong nghe được, chỉ biết ý nghĩa kỳ diệu bao la, bất giác trong lòng mừng rỡ, nghĩ thầm nếu mình ép con nha đầu này thì

cho dù y thị bắt buộc phải nói ra cũng không chịu giải thích rõ ràng, nghe trộm ở đây đúng là kỳ diệu không sao nói xiết.

Hoàng Dung thông thả giảng giải, Quách Tĩnh giả vờ căn vặn. Âu Dương Phong nghĩ thầm: -Đạo lý đơn giản như thế mà cũng không hiểu, thật ngu ngốc quá?

Chợt nghe dưới núi có tiếng tù và vang lên vô cùng cấp bách. Quách Tĩnh đứng phắt dậy kêu lên: -Đại hãn điểm tướng, ta phải xuống thôi.

Thật ra tiếng tù và ấy là y sắp xếp từ trước. Hoàng Dung nói: -Vậy thì tối mai chúng ta lại lên.

Quách Tĩnh nói: -Lên núi xuống núi thật là mất công, nói ở trong trướng không được à?

Hoàng Dung nói: -Không, lão già Âu Dương Phong tìm ta khắp nơi, người này vô cùng xảo hoạt, không ở đâu mà trốn khỏi tay y. Nhưng dù y xảo hoạt gấp mười lần cũng quyết không ngờ rằng chúng ta lại gặp nhau ở đỉnh núi chót vót này.

Âu Dương Phong ngấm ngầm đắc ý: -Hà, đừng nói một tòa núi nhỏ nhỏ này, cho dù người chạy tới chân trời, ta cũng đuổi được người.

Quách Tĩnh nói: -Vậy thì cô cứ ở đây chờ ta, nửa giờ nữa ta sẽ quay lại.

Hoàng Dung gật đầu ưng thuận. Quách Tĩnh đi thẳng ra xuống núi. Y để một mình Hoàng Dung ở lại trên núi, trong lòng vẫn hồi hộp không yên, nhưng nghĩ tới Âu Dương Phong quyết ý nghe trộm chân kinh, ắt không đến nỗi hiện thân làm hại nàng.

Qua thời gian khoảng ăn xong bữa cơm, Hoàng Dung đứng lên nói một mình: -Tại sao Tĩnh ca ca còn chưa lên? Trên núi này không biết có ma không? Nhớ lại Dương Khang và Âu Dương Khắc quả thật rất đáng sợ, mình cứ xuống một lúc chờ Tĩnh ca ca rồi cùng lên.

Âu Dương Phong chỉ sợ nàng phát giác, co lại sau tảng băng không dám động đậy, nhìn thấy nàng cũng xuống núi.

Quách Tĩnh và ba trưởng lão đứng dưới chân núi, vừa thấy Hoàng Dung xuống, lập tức châm lửa vào sợi dây dài. Nguyên là lúc Quách Tĩnh xuống núi đã đem mớ dây dài tẩm dầu quấn trên từng chiếc từng chiếc đui dê đông lạnh. Sợi dây dài cháy thẳng lên trên, thịt dê nóng lên, băng dính ở vách núi tan ra, từng bậc thang liên tiếp rơi xuống. Nhìn thấy một con rắn lửa ngoằn ngoèo bò lên trên, trong bóng đêm băng tuyết ánh lên sáng rực, vô cùng thích mắt.

Hoàng Dung vỗ tay khen hay, nói: -Tĩnh ca ca, người nói lần này có tha y không?

Quách Tĩnh nói: -Đây là lần thứ ba, chúng ta không thể thất tín bội ước.

Hoàng Dung cười nói: -Ta có cách rồi, đã không bội ước lại có thể giết y trả thù cho sư phụ người.

Quách Tĩnh cả mừng kêu lên: -Dung nhi, cô quả thật toàn thân là mưu kế. Đó là cách hay gì vậy?

Hoàng Dung cười nói: -Không có gì khó cả. Chúng ta để Lão Độc vật trên đỉnh núi hóp gió mười ngày mười đêm cho y vừa đói vừa rét, tay chân rã rời, sau đó làm thang dê cứu y xuống, đó là lần thứ ba tha y, phải không?

Quách Tĩnh nói: -Đúng rồi.

Hoàng Dung nói: -Người đã tha y ba lần, vậy thì không cần phải khách sáo với y nữa. Y vừa xuống núi xong, đạp chân lên mặt đất thì hai chúng ta đồng thời động thủ, lại thêm ba vị trưởng lão giúp đỡ, năm người chúng ta đánh một kẻ bệnh tật dở sống dở chết, người nói có giết y được không?

Quách Tĩnh nói: -Như thế dĩ nhiên là được Chỉ là giết y như thế, không khỏi có chỗ thắng cũng bắt võ.

Hoàng Dung nói: -Ờ, đối với loại người xấu xa độc ác như thế, còn nói chuyện võ hay bắt võ à? Lúc hại năm vị sư phụ của người y có chịu thủ hạ lưu tình không?

Nghĩ tới mối huyết hải thâm cừu của ân sư, Quách Tĩnh bất giác lòng đau như xé, lại nghĩ Âu Dương Phong bản lĩnh cao cường, nếu lần này tha cho y sau này chưa chắc đã có cơ hội trả thù, lúc ấy nghiêng răng nói: -Được, cứ thế mà làm.

Hai người trở về trưởng, lần này thì quả thật nghiên tập võ công trong Cửu âm chân kinh, trong lúc bàn luận, đều biết người kia trong một năm nay võ công cũng tăng tiến rất mau, đều cảm thấy được an ủi.

Nói tới đoạn cuối, Quách Tĩnh nói: -Thằng gian tặc Hoàn Nhan Hồng Liệt đang trong thành này, chúng ta phải mở to mắt nhìn, thế nào cũng phải bắt được y. Cô nghĩ kế gì công thành đi.

Hoàng Dung trầm ngâm nói: -Mấy hôm nay ta vẫn suy nghĩ, tính qua hơn mười kế nhưng không có kế nào thật sự dùng được.

Quách Tĩnh nói: -Trong huynh đệ Cái bang cũng có mười người công phu khinh công cao cường, thêm ta và cô, chúng ta thử trèo lên tường thành được không?

Hoàng Dung lắc đầu nói: -Tường thành này cứ một trượng có mười cung thủ bảo vệ, đừng nói là không dễ trèo lên, cho dù mười mấy người đều lên được tới thành thì hơn mười vạn quân trong thành chống lại, cũng không có cách nào phá được cửa thành.

Hai người bàn luận suốt đêm, không hề nghỉ ngơi.

Sáng sớm hôm sau Thành Cát Tư Hãn lại hạ lệnh đánh thành, hơn một vạn quân Mông Cổ kéo máy bắn đá tới, chỉ thấy đạn đá như mưa rơi vào trong thành.

Nhưng quân giữ thành núp trong tường bảo, đạn đá đánh vào nhà dân rất nhiều, nhưng quân sĩ thương vong rất ít. Liên tiếp ba ngày, quân Mông Cổ dùng đủ cách tấn công, nhưng vẫn không làm gì được.

Sáng sớm hôm thứ tư, trên trời lại có tuyết như lông ngỗng rơi xuống:

Quách Tĩnh nhìn đỉnh núi nói: -Chỉ sợ chờ không được mười ngày, Âu Dương Phong đã chết rét rồi.

Hoàng Dung nói: -Y nội công tinh thâm, có thể chịu được mười ngày.

Câu nói vừa dứt, đột nhiên hai người đồng thời hoảng sợ kêu lên, chỉ thấy trên núi có một vật rơi xuống, chính là Âu Dương Phong. Hoàng Dung vỗ tay cười nói: -Lão Độc vật chịu không nổi, tự đi tìm cái chết!

Quách Tĩnh ngạc nhiên nói: -Ờ, lạ thật, tại sao lại đến nỗi như thế?

Chỉ thấy y hoàn toàn không rơi thẳng xuống, mà thân hình chập chờn trên không như một cánh diều. Quách Hoàng hai người rất ngạc nhiên, nghĩ thầm rơi từ núi cao hàng ngàn trượng xuống mà không tan xương nát thịt mới lạ, nhưng y rơi xuống lại chậm như thế, chẳng lẽ Lão Độc vật còn biết yêu pháp sao? Trong giây lát, Âu Dương Phong lại rơi xuống một đoạn, lúc ấy hai người mới nhìn thấy rõ, chỉ thấy y toàn thân trần truồng, trên đỉnh đầu buộc hai khối tròn tròn, Hoàng Dung chợt động tâm niệm, đã hiểu rõ lý do lập tức kêu lên: -Đáng tiếc!

Nguyên là Âu Dương Phong bị khốn trên đỉnh núi Cây Trọc, y võ công tuy cao nhưng rốt lại cũng không có cách nào trượt thẳng xuống dưới ngọn núi cao ngàn trượng, nhìn đối nhìn rét mấy ngày, lúc gấp rút nảy ý khôn, chợt nghĩ ra một cách. Y cởi hết quần áo túm chặt hai ống quần lại, lại sợ quần không bền, liền xé phần dưới áo buộc vào ống quần, hai tay nắm chặt giữa ống quần, nghiêng rằng nhảy một cái từ đỉnh núi rơi thẳng xuống dưới. Cách này vốn rất mạo hiểm, chỉ là trong cái chết tìm cái sống, nhưng ngoài ra thì không còn cách nào khác, quả nhiên cái quần bọc đầy gió làm giảm sức rơi của y. Y không mặc quần áo, hai tay cơ hồ đông cứng, lúc ấy cựa vào một thân nội công trác tuyệt, cố gắng vận khí lưu chuyển khắp toàn thân để chống lại giá rét.

Hoàng Dung vừa tức giận vừa buồn cười, nhất thời không nghĩ được cách nào.

Lúc ấy quân sĩ đôi bên trong thành ngoài thành đều đã nhìn thấy, mấy chục vạn người nhất tề ngẩng đầu nhìn theo người đang bay trên không. Rất nhiều quân sĩ cho là thần tiên giáng trần, cùng quỳ xuống đất dập đầu lay lục.

Quách Tĩnh nhìn phía Âu Dương Phong rơi xuống thấy ắt là rơi vào thành, đợi y còn cách mặt đất vài mươi trượng bèn chụp một chiếc cung sắt bắn luôn mấy phát, nghĩ rằng y đang trên không, không sao tránh được, chỉ là nghĩ tới cái hận tha mạng ba lần, chỉ nhắm bắn vào chỗ không trí mạng trên đùi y. Âu Dương Phong người đang trên không

nhưng mắt nhìn khắp bốn phía, thấy tên bắn tới, lập tức cong người uốn lưng, hai chân vung ra, đá tung hết tên Quách Tĩnh bắn tới.

Trong tiếng ba quân reo hò ầm ĩ, Thành Cát Tư Hãn đã được Quách Tĩnh sai người qua báo vắn tắt, liền hạ lệnh phát tên. Lúc ấy hàng vạn chiếc cung cùng giương, tên bay như châu chấu, đều bắn vào Âu Dương Phong.

Nhìn thấy y cho dù có ngàn tay muôn chân cũng khó có thể tránh được. Y toàn thân trần truồng, trên không lại không có cách nào né tránh, thế ắt bị tên cắm khắp người như lông nhím. Âu Dương Phong thấy tình thế nguy cấp đột nhiên buông tay, lập tức đầu dưới chân trên rơi mau xuống đất. Mấy mươi vạn người đồng thanh kêu ầm lên, đúng là kinh thiên động địa.

Chỉ thấy y trên không uốn dưng một cái, chụp vào một lá cờ lớn trên thành.

Lúc ấy gió tây bắc đang mạnh, thổi căng lá cờ từ phía tây qua phía đông Âu Dương Phong tay trái quờ xuống trước đã chụp được góc lá cờ, kế mượn lực giật một cái, lá cờ lớn rách đôi. Âu Dương Phong lộn người một vòng, hai chân móc vào cột cờ trượt thẳng xuống dưới, mất hút phía sau tường thành.

Quân sĩ hai bên thấy việc lạ ấy, ai cũng hoảng sợ, nhất thời nhao nhao bàn tán, quên cả đánh nhau.

Quách Tĩnh nghĩ thầm: -Lần này không thể kể là tha y, lần sau há lại không phải tha một lần nữa sao? Dung nhi nhất định sẽ rất không thích.

Nào ngờ vừa quay đầu lại thấy Hoàng Dung có vẻ tươi cười, vội hỏi: - Dung nhi, có việc gì mà vui thế.

Hoàng Dung vỗ tay một cái cười nói: -Ta tặng ngươi một món lễ vật trọng hậu, ngươi có thích không?

Quách Tĩnh nói: -Lễ vật gì?

Hoàng Dung nói: -Thành Tán Ma Nhĩ Hãn.

Quách Tĩnh ngạc nhiên không hiểu. Hoàng Dung nói: -Lão Độc vật dạy ta diệu pháp phá thành, ngươi đi điều binh khiển tướng, đêm nay có thể thành công.

Lúc ấy bèn kể vào tai y nói nhỏ mấy câu, chỉ thấy Quách Tĩnh mừng rỡ vỗ tay lia lịa.

Giờ Mùi hôm ấy, Quách Tĩnh hạ mật lệnh sai bộ thuộc cắt phá lều trướng chế thành dù lọng, dưới buộc dây da bền, hạn trong nửa giờ phải may xong một vạn cái. Tướng sĩ đều rất nghi ngờ, nghĩ thầm cắt hết vải lều, trời lạnh thế này khó lòng chịu qua một đêm băng tuyết ngoài trời, nhưng lệnh của chủ soái chỉ đành làm theo.

Quách Tĩnh lại hạ lệnh tập trung tất cả bò dê làm thực phẩm trong quân

đưa hết tới chân núi tuyết chờ lệnh. Sai một vạn người bày bốn trận Thiên phúc, Địa tải, Phong dương, Vân thủy ngoài cửa bắc thành, chỉ chờ để bắt tướng soái, sai một vạn người bày bốn trận Long phi, Hồ dục, Điều tường, Xà phiên hai bên cửa bắc thành để ép quân địch phải chạy vào chỗ bốn trận Thiên Địa Phong Vân, sai một vạn người còn lại nai nịt gọn ghẽ, chuẩn bị chờ sai khiến.

Đêm ấy ăn no, hai vạn người theo lệnh bày trận ở cửa bắc. Đến cuối giờ Tuất đầu giờ Hợi, Quách Tĩnh sai thân binh cầm với đại hãn có thể phá thành giặc, xin điều động trọng binh đánh thành. Thành Cát Tư Hãn được bẩm báo nửa tin nửa ngờ, vội sai gọi Quách Tĩnh vào trưởng báo lại. Thân binh bẩm: -Hiện Kim đao phò mã đã dẫn quân xuất kích, chỉ đợi đại hãn tiếp ứng.

Trong quân Quách Tĩnh tù và thổi vang, hơn một ngàn quân giết bò dê, đem thịt đông dán lên sườn núi. Trong Cái bang có rất nhiều cao thủ lên xuống nói nhau chuyền thịt lên dán, làm thành hơn mười chiếc thang dê. Quách Tĩnh hạ lệnh một tiếng, trèo lên đầu tiên, một vạn tướng sĩ lấy dây dài buộc vào lưng, từ từ leo lên đỉnh núi. Lúc ấy đã truyền lệnh ra, không được gây ra tiếng động. Trong đêm tối chỉ thấy mấy chục con rồng lớn ngoằn ngoèo bò lên đỉnh núi.

Đỉnh núi này không rộng lắm, một vạn người tầng tầng lớp lớp bò lên, những người lên sau không có chỗ đặt chân. Quách Tĩnh sai tướng sĩ buộc chặt dù lọng vào hông, đều cầm võ khí nhảy xuống thành, cùng tấn công vào cửa phía nam.

Y vỗ tay một cái, nhảy xuống trước tiên, mấy trăm bang chúng Cái bang lập tức nhảy theo. Nhảy xuống từ đỉnh núi cao như thế quả thật rất nguy hiểm, nhưng tướng sĩ Mông Cổ vốn dũng cảm, lúc ban ngày lại từng thấy Âu Dương Phong từ đỉnh núi nhảy xuống, dù lọng trên lưng mọi người so ra còn bọc không khí nhiều hơn cái quần của y, lại thấy chủ soái đi đầu, lúc ấy người nào cũng hăng hái. Nhất thời trên không trung như có muôn đóa hoa cùng nở rộ, từng chiếc từng chiếc dù lọng mở tung, đưa tướng sĩ xuống đất an toàn.

Hoàng Dung ngồi ở tầng băng trên đỉnh núi, nhìn thấy đại công cáo thành, bất giác trong lòng mừng rỡ, nghĩ thầm thành Cát Tư Hãn có phá được thành hay không thì vốn chẳng can hệ gì tới mình. Nhưng nếu Tĩnh ca ca có thể nghe lời mình thì có thể thừa cơ kết thúc một chuyện lớn.

Quách Tĩnh chân vừa chạm đất, lập tức kéo bỏ cái dù da trên lưng, vũ động đại đao xông qua quân sĩ giữ thành. Lúc ấy trong thành đã có một số ít quân sĩ phát hiện được, nhưng đột nhiên lại thấy hàng ngàn hàng vạn quân địch trên trời rơi xuống, sau lúc hoảng sợ, làm sao còn có ý chí đánh nhau? Những người rơi xuống đất trước tiên lại là bang chúng Cái bang, ai cũng võ nghệ cao cường, tiếp chiến giây lát, đã sớm đánh tới cổng thành. Kế đó quân Mông Cổ nối nhau rơi xuống, tuy có mấy

trăm người vì dù rách ngã chết, nhưng có đến hơn chín phần rơi xuống đất yên ổn, quá nửa bị gió thổi dạt, rơi vào khắp nơi trong thành, bị quân Hoa Thích Tử Mô bao vây, hoặc bắt hoặc giết, nhưng cũng có một hai ngàn người rơi xuống cạnh cổng thành. Quách Tĩnh ra lệnh một nửa chống cự quân địch, một nửa chém then sắt mở cổng thành.

Thành Cát Tư Hãn thấy bộ thuộc của Quách Tĩnh bay xuống thành, vừa mừng vừa sợ, lập tức điểm hết ba quân tấn công tới trước thành, chỉ thấy cửa thành phía nam mở toang, mấy trăm quân Mông Cổ cầm mâu giữ chắc. Lúc ấy mấy ngàn người túa vào, trong ứng ngoài hợp, dũng mãnh chém giết. Hơn mười vạn quân giữ thành hoảng sợ luống cuống, không biết quân địch từ đâu tới. Quân Mông Cổ một mặt chém giết, một mặt rải dầu mỡ phóng hỏa khắp nơi. Trong thành lửa cháy ngút trời, quân Hoa Thích Tử Mô đại loạn.

Chưa đến sáng, quân giữ thành đã tan vỡ hoàn toàn. Quốc vương Hoa Thích Tử Mô Ma Ha Mạt được tin cổng thành phía bắc không có quân địch lập tức mở cổng bỏ chạy. Nào ngờ một vạn quân của Quách Tĩnh đã sớm chờ sẵn hai bên, cung tên gươm giáo đánh tới rào rào, đánh giết một trận. Ma Ha Mạt không dám ham đánh, sai Hoàn Nhan Hồng Liệt đi đoạn hậu, mình được đám thân binh hộ tống chạy trước.

Quách Tĩnh dốc lòng bắt bằng được Hoàn Nhan Hồng Liệt, trong đám loạn quân thấy chớp mũ vàng của y chớp lên, bèn suất mãnh quân sĩ đuổi theo. Quân Hoa Thích Tử Mô tuy bại nhưng rút lại vẫn rất đông người, lúc ấy chó cùng cắn giậu, ai cũng liều mạng chém giết. Quách Tĩnh ít quân, cản trở không được, khoải mã phía trước không ngừng báo tin, nói quân địch đã sắp phá vây.

Quách Tĩnh nhớ lại binh pháp có câu: -Mồi nhử chớ ăn, quân về chớ ép.

Quân vây ắt khuyết, giặc cùng chớ đuổi.

Lập tức hạ lệnh biến trận, cờ lệnh phát lên, bốn trận Thiên Địa Long Vân tránh ra nhường đường, mấy vạn quân Hoa Thích Tử Mô nhanh chóng xông ra, lại thấy cờ lệnh phát lên, pháo hiệu nổ vang, bốn trận lại khép lại bao vây. Lúc ấy quân địch chỉ còn hơn vạn người đoạn hậu, tuy đều tinh nhuệ, nhưng sau khi bại trận, không còn ý chí chiến đấu đều bị Quách Tĩnh bắt sống. Quách Tĩnh kiểm điểm tù binh lại không thấy Hoàn Nhan Hồng Liệt trong đó, trận này tuy thu được toàn thắng nhưng ẩm ức không vui. Đến sáng trong thành đã sạch bóng quân địch. Thành Cát Tư Hãn tập hợp chư tướng trong cung điện của Ma Ha Mạt.

Quách Tĩnh đang Chỉnh đốn quân sĩ, tra điểm an ủi bộ thuộc thương vong, nghe tiếng tù và của đại hãn vội chạy tới, vào trước bãi đất rộng trong cung thấy ở cửa có một toán quân sĩ, trong đó có Hoàng Dung và bọn Lỗ Hữu Cước ba trưởng lão. Hoàng Dung vỗ tay một cái, hai tên quân nhắc một cái bao lớn bước tới. Nàng cười nói: -Ờ người đoán xem trong này là cái gì?

Quách Tĩnh cười nói: -Trong thành này có hàng ngàn vạn vật kỳ quái làm sao đoán được?

Hoàng Dung nói: -Đây là ta tặng ngươi, nhất định ngươi sẽ rất vui vẻ.”

Quách Tĩnh chợt nghĩ hay là nàng tìm được một cô gái xinh đẹp trong thành tới để đùa mình một trận? Lúc ấy lắc đầu nói: -Ta không cần.

Hoàng Dung cười nói: -Ngươi không cần thật phải không? Nhìn thấy thì đừng đổi lời đấy.

Nàng kéo cái bao gai một cái, trong bao quả nhiên rơi ra một người, chỉ thấy y tóc tai rũ rượi, mặt đầy máu, mặc một cái áo da của quân Hoa Thích Tử Mô, nhìn tới mặt mũi thì rõ ràng là Triệu vương Hoàn Nhan Hồng Liệt nước Kim. Quách Tĩnh cả mừng, nói: -Hay quá, cô bắt được ở đâu thế?

Hoàng Dung nói: -Ta thấy bại binh chạy ra cửa bắc, một đội quân giương cờ hiệu Triệu vương, nhất định là kẻ Kim thiên thoát xác. Cờ hiệu giương phía đông thì nhất định y sẽ chạy qua phía tây, lúc ấy bèn cùng bọn Lỗ trưởng lão mai phục phía tây, quả nhiên bắt được gã khốn này.

Quách Tĩnh hướng về nàng khom người vái dài một cái, nói: -Dung nhi, cô trả thù cho tiên phụ, quả thật ta không biết nói thế nào là tốt.

Hoàng Dung chau môi cười nói: -Đây là tình cờ thôi. Ngươi lập được công này, đại hãn nhất định sẽ có trọng thưởng, như thế mới hay.

Quách Tĩnh nói: -Ta cũng không nghĩ gì.

Hoàng Dung bước ra một bên, hạ giọng nói: -Ngươi qua đây.

Quách Tĩnh bước qua theo. Hoàng Dung nói: -Quả thật ngươi không muốn chuyện gì trên đời à?

Quách Tĩnh sửng sốt nói: -Ta chỉ muốn một việc là mong vĩnh viễn không phải chia lìa cô.

Hoàng Dung cười khẽ nói: -Hôm nay ngươi lập được công lớn này, cho dù là xúc phạm đại hãn tới mức nào, ta nghĩ y cũng quyết không nổi giận đâu.

Quách Tĩnh ờ một tiếng, vẫn còn chưa hiểu rõ. Hoàng Dung nói: -Bây giờ nếu ngươi xin y phong cho chức quan gì, y cũng đáp ứng. Nhưng nếu xin y không phong ngươi chức quan gì, y cũng khó cự tuyệt. Chuyện quan trọng nhất là phải được y đích thân nói rõ ra rằng bất kể ngươi xin chuyện gì y cũng sẽ ưng thuận.

Quách Tĩnh nói: -Đúng lắm!

Hoàng Dung nghe y nói hai chữ “Đúng lắm” rồi không nói nữa, chỉ lắc đầu tức giận nói: -Ngươi làm Kim đao phò mã tốt lắm phải không?

Mấy câu ấy mới làm Quách Tĩnh sực nghĩ ra kêu lên: -Ờ, ta hiểu rồi, cô bảo ta vào nói với đại hãn xin từ hôn, bảo y ưng thuận trước rồi ta nói ra

sẽ rất khó cự tuyệt.

Hoàng Dung dịu dàng nói: -Chuyện này là toàn do người thôi, biết đâu người muốn làm “phò mã gia” Quách Tĩnh nói: -Dung nhi, em Hoa Tranh đối với ta một mảnh chân tâm, nhưng ta đối với cô ta thủy chung vẫn như anh em. Lúc đầu ta bị câu thúc vào chuyện tín nghĩa, không tiện phản bội hôn ước, nhưng nếu đại hãn chịu rút lại mệnh lệnh, thì đúng là đôi bề đều vẹn vẹn.

Hoàng Dung trong lòng rất mừng, liếc mắt nhìn y cười. Quách Tĩnh còn muốn nói nữa, chợt nghe hồi tù và thứ hai trong cung vang lên, bèn đưa tay nắm chặt tay Hoàng Dung một cái, nói: -Dung nhi, cô chờ nghe tin hay của ta.

Lúc ấy bèn giải Hoàn Nhan Hồng Liệt vào cung triều kiến đại hãn.

Thành Cát Tư Hãn thấy Quách Tĩnh vào, trong lòng cả mừng, đích thân bước xuống ngai đón, nắm tay y dắt lên điện, sai tả hữu lấy một cái đôn bọc gấm ra bảo y ngồi xuống cạnh mình. Đến khi nghe Quách Tĩnh nói đã bắt được Hoàn Nhan Hồng Liệt, Thành Cát Tư Hãn càng vui mừng, thấy Hoàn Nhan Hồng Liệt phủ phục dưới đất, bèn nhắc chân phải đạp lên đầu y cười nói: -Lúc trước người tới Mông Cổ diệu võ dương oai, có nghĩ rằng cũng có ngày hôm nay không?

Hoàn Nhan Hồng Liệt biết không thể thoát chết, ngẩng đầu nói: -Lúc ấy binh lực nước Kim ta rất mạnh, chỉ hận là không tiêu diệt Mông Cổ, nhỏ bé của người trước, để thành cái họa hôm nay.

Thành Cát Tư Hãn cười lớn, sai thân binh giải y ra chém đầu trước điện. Quách Tĩnh nghĩ tới mối thù lớn của cha rốt lại đã trả được, trong lòng vừa mừng rỡ vừa đau xót.

Thành Cát Tư Hãn nói: -Ta từng nói ai phá thành bắt được Hoàn Nhan Hồng Liệt thì đàn bà con gái và vàng bạc của cải trong thành này đều thưởng cả cho y, người cứ sai quân ra nhận thôi.

Quách Tĩnh lắc đầu nói: -Mẹ con con được đại hãn ra ơn che chở, đã đủ no ấm, nô lệ vàng lụa lấy nhiều cũng không làm gì.

Thành Cát Tư Hãn nói: -Được, đó đúng là bản sắc anh hùng. Vậy người muốn cái gì? Chỉ cần nói ra, điều gì ta cũng ưng thuận.

Quách Tĩnh rời ghế khom lưng một cái, nói: -Muốn xin đại hãn một việc, xin đại hãn đừng tức giận.

Thành Cát Tư Hãn cười nói: -Người nói đi.

Quách Tĩnh đang định nói việc từ hôn, chợt nghe xa xa vang tới hàng ngàn hàng vạn tiếng khóc tiếng kêu long trời lở đất, kinh tâm động phách. Các tướng trên điện đều nhảy bật dậy, tuốt trường đao ra, chỉ cho rằng quân dân Hoa Thích Tử Mô đầu hàng trong thành nổi dậy, đều định xông ra trấn áp. Thành Cát Tư Hãn cười nói: -Không có gì, không có

gì, cái thành chó này không sợ oai trời khiến ta phải hao binh tổn tướng, lại hại chết cháu nội ta, phải giết sạch một phen. Mọi người cứ ra mà xem.

Lúc ấy rời ngai bước xuống, chư tướng cũng theo sau.

Mọi người ra khỏi cung lên ngựa phi về cửa tây thành, chỉ nghe tiếng khóc càng lúc càng thê thảm. Vừa ra khỏi cửa thành chỉ thấy mấy mươi vạn bách tính bỏ chạy kêu khóc, xô đẩy nhau ngã dúi dụi, quân tướng Mông Cổ cưỡi ngựa phóng qua xéo lại, tay cầm trường đao, chém bừa vào họ.

Nguyên là người Mông Cổ ra lệnh cho tất cả dân cư ra khỏi thành, không cho ai ở lại. Cư dân ở đó lúc đầu còn cho rằng người Mông Cổ muốn kiểm tra hộ khẩu để đề phòng gian tế, nào ngờ quân Mông Cổ lục soát lấy hết toàn bộ binh khí của họ, chọn ra thợ giỏi các nghề, sau đó lập tức kéo những thiếu phụ thiếu nữ xinh đẹp trong đám đông ra lấy dây trói lại. Cư dân thành Tán Ma Nhĩ Hãn lúc bấy giờ đã biết đại họa lâm đầu, có người muốn chống cự nhưng lập tức bị giết chết tại đường trường. Hơn một vạn quân Mông Cổ đồng thanh quát tháo, xông vào đám người, vung trường đao lên bắt kẻ trai gái trẻ già chém bừa xuống. Một trường tàn sát này quả thật thảm tuyệt nhân hoàn, từ ông già đầu bạc tới trẻ con còn bế không ai thoát chết. Lúc Thành Cát Tư Hãn dẫn các tướng ra xem thì đã có hơn mười vạn người bị giết, khắp nơi máu thịt vương vãi, vó ngựa sắt Mông Cổ đạp lên tử thi khắp mặt đất, qua lại tàn sát.

Thành Cát Tư Hãn ha ha cười lớn, nói: -Giết hay lắm, giết hay lắm, cho họ biết ta lợi hại.

Quách Tĩnh nhìn giây lát, không nhìn được nữa, phóng ngựa tới trước ngựa Thành Cát Tư Hãn, kêu lên: -Đại hãn, người tha cho họ đi.

Thành Cát Tư Hãn vung tay một cái quát lớn: -Giết sạch tất cả, không để lại người nào.

Quách Tĩnh không dám nói nữa, chợt thấy một đứa nhỏ bảy tám tuổi từ trong đám đông chạy ra, ôm một người đàn bà bị ngựa chiến xô ngã, kêu lớn: -Mẹ, mẹ!

Một binh sĩ Mông Cổ xông mau tới vung trường đao lên, chém hai mẹ con đứt làm bốn đoạn.

Hai tay đứa nhỏ ấy vẫn còn ôm chặt mẹ. Quách Tĩnh máu nóng trong lòng sôi lên, kêu lớn: -Đại hãn, người đã nói đàn bà con gái và vàng bạc của cải trong thành này đều là của con, tại sao lại hạ lệnh tàn sát?

Thành Cát Tư Hãn sững sốt, cười nói: -Người nói không cần mà.

Quách Tĩnh nói: -Người nói bất kể là con xin điều gì người cũng ưng thuận có phải không?

Thành Cát Tư Hãn gật đầu cười khế, Quách Tĩnh lớn tiếng nói: -Đại hãn nói ra như núi, con xin người tha cho tính mạng của mấy mươi vạn người này.

Thành Cát Tư Hãn vô cùng kinh ngạc, không ngờ rằng y lại xin chuyện ấy, nhưng đã ưng thuận há lại có thể hối hận? Trong lòng vô cùng tức giận, hai mắt như muốn lóe lửa, trừng mắt nhìn Quách Tĩnh, đặt tay lên chuôi đao quát: -Tiểu tử khốn kiếp, quả thật ngươi xin ta chuyện ấy à?

Chư vương chúng tướng thấy đại hãn tức giận, đều sợ tim đập thành thịch. Tả hữu của Thành Cát Tư Hãn xếp thành một hàng, ai cũng là mãnh tướng thân trải trăm trận, kiêu dũng can đảm coi chết như về, nhưng đại hãn nổi giận thì ai cũng không lạnh mà run.

Quách Tĩnh trước nay chưa từng thấy Thành Cát Tư Hãn nhìn mình giận dữ như thế cũng vô cùng sợ hãi, bất giác run lên, nói: -Chỉ xin đại hãn tha tính mạng cho bách tính.

Thành Cát Tư Hãn dần giọng: -Ngươi không hối hận phải không?

Quách Tĩnh nhớ Hoàng Dung bảo y từ hôn, bây giờ bỏ qua cơ hội tốt này, suốt đời lại mất lòng đại hãn, chuyện đó cũng thôi, nhưng mối lương duyên giữa mình và Hoàng Dung cũng như hoa theo nước chảy, nhưng nhìn thấy thảm trạng mấy mươi vạn bách tính kêu gào khóc lóc, làm sao có thể thấy chết mà không cứu? Lúc ấy hiên ngang nói: -Con không hối hận.

Thành Cát Tư Hãn thấy giọng nói y phát run, biết trong lòng y sợ hãi nhưng vẫn đánh bạo cầu xin, cũng không khỏi khâm phục y quật cường, rút trường đao ra quát lớn: -Thu quân!

Đám thân binh thổi tù và làm hiệu, mấy vạn kỵ binh Mông Cổ người ngựa đầm máu từ đám đông phóng trở ra, bày thành trận thế chinh tề.

Thành Cát Tư Hãn từ khi lên ngôi đại hãn đến nay chưa ai dám trái lại ý chỉ của y, lần này bị Quách Tĩnh ngang nhiên cản trở lệnh tàn sát dân trong thành, trong lòng vô cùng tức giận, gầm lớn một tiếng, ném mạnh thanh trường đao xuống đất, phi ngựa vào thành. Chư tướng đều liếc xéo Quách Tĩnh, nghĩ thầm đại hãn sau khi thịnh nộ, không biết ai gây ra khó mà thoát khỏi phải ném mùi đau khổ.

Sau khi hạ được thành Tán Ma Nhĩ Hãn vốn có thể cướp bóc tàn sát mấy ngày, nhưng lần này niềm vui phá thành lại hoàn toàn tan biến.

Quách Tĩnh biết các tướng bất mãn nhưng cũng không đếm xỉa gì tới, cười con tiểu hồng mã từ từ tránh ra chỗ vắng vẻ. Lúc ấy vừa qua trận đại chiến, trong thành ngoài thành có hàng vạn gian nhà vẫn đang cháy, xác chết đầy đất, tuyết rơi ngập đồng đều nhuộm màu máu. Y nghĩ: -Thảm trạng chiến tranh đều như thế. Mình vì trả thù cho cha, dẫn quân tới giết bấy nhiêu người. Đại hãn vì muốn chinh phục thiên hạ còn giết người nhiều hơn. Nhưng hàng ngàn hàng vạn tướng sĩ bách tính lại

phạm tội nghiệt gì mà đến nỗi gan óc lầy đất, xương phơi ngoài nội?

Y càng nghĩ càng cảm thấy bất an: -Mình phá thành trả thù cho cha mà hại chết bấy nhiêu con người, rốt lại có nên hay không?

Y một mình một ngựa đi đi lại lại trên đồng trống, dấn vất nghĩ ngợi, đến lúc trời tối mới quay vào doanh trại trong thành. Tới trước cửa cung, chỉ thấy hai tên thân binh của đại hãn đứng chờ ngoài cửa bước lên làm lễ, nói: -Đại hãn tuyên triệu phò mã gia, tiểu nhân chờ ở đây đã lâu, xin phò mã gia vào mau.

Quách Tĩnh nghĩ thầm: -Hôm nay mình làm trái ý chỉ của đại hãn, ông ta toan chém đầu mình cũng chưa biết chừng. Việc đã thế này, chỉ còn cách tùy cơ hành sự thôi.

Lúc ấy liền vẫy một tên thân binh của mình tới, hạ giọng dặn vài câu, bảo cấp tốc báo lại cho Lỗ Hữu Cước, mình thì đi thẳng vào cung. Y hồi hộp bất an, nhưng đã quyết ý: -Bất kể đại hãn nổi giận ra oái thế nào thì mình cũng không rút lại lời xin tha mạng cho nhân dân toàn thành. Ông ta là đại hãn, không thể nuốt lời được.

Y chỉ nghĩ: -Thành Cát Tư Hãn ắt lên cơn thịnh nộ, nào ngờ tới trước điện lại nghe từng tràng tiếng cười lớn của đại hãn bên trong vang ra. Quách Tĩnh bất giác thoáng sửng sốt, rảo chân bước mau vào. Chỉ thấy bên cạnh Thành Cát Tư Hãn có một người ngồi, dưới chân lại có một thiếu nữ ngồi dựa vào gối y. Người ngồi ấy đồng nhan bạch phát, nguyên là Trường Xuân tử Khuru Xử Cơ, thiếu nữ ngồi dưới chân là công chúa Hoa Tranh.

Quách Tĩnh cả mừng, vội bước mau tới gặp. Thành Cát Tư Hãn giật một ngọn trường kích trong tay thị vệ cầm ngược cán đập ra, cán kích đánh thẳng vào mặt Quách Tĩnh. Quách Tĩnh giật nảy mình, nghiêng đầu qua tránh, đầu cán kích đập vào vai trái y, chát một tiếng, ngọn kích gãy đôi. Thành Cát Tư Hãn hô hô cười rộ, kêu lên: -Tiểu tử khôn kiếp, kể như xong. Nếu không nể mặt Khuru đạo trưởng và con gái ta thì hôm nay phải chặt đầu người.

Hoa Tranh nhảy bật dậy kêu lên: -Cha, con không ở đây thì nhất định cha hà hiếp Quách Tĩnh ca ca.

Thành Cát Tư Hãn ném ngọn kích gãy trong tay xuống đất, cười nói: -Ai nói thế?

Hoa Tranh nói: -Con chính mắt nhìn thấy, cha còn chối à? Vì thế con không yên tâm, phải cùng Khuru đạo trưởng tới xem thế nào.

Thành Cát Tư Hãn một tay kéo con gái, một tay kéo Quách Tĩnh, cười nói: -Mọi người đừng làm ồn lên, nghe Khuru đạo trưởng đọc thơ này.

Nguyên là Khuru Xử Cơ sau trận đánh ở lầu Yên Vũ thấy Chu Bá Thông vẫn yên ổn không việc gì, lại biết hung thủ hại chết Đàm Xử Đoan là Âu Dương Phong, lúc ấy cùng bọn Mã Ngọc trịnh trọng tạ tội với Hoàng

Dược Sư. Về sau Toàn Chân lục tử tới gặp Kha Trấn ác, biết rõ mọi chuyện, đều thở than khôn xiết. Khưu Xử Cơ nghĩ lại mình thu đồ đệ không thận trọng, chỉ dạy võ công cho Dương Khang mà không đưa y ra khỏi vương phủ, người trẻ tuổi quen thói giàu sang, tính không quả quyết, rốt lại rơi vào chỗ ấy lại càng tự trách mình. Hôm ấy được thư của Thành Cát Tư Hãn và Quách Tĩnh, nghĩ thế cục thôn tính Trung Quốc của người Mông Cổ đã thành, khó mà được Thành Cát Tư Hãn gọi tới gặp, đúng là nên nhân cơ hội để dăng lời nói, nếu có thể mở lòng từ thiện của y thì có thể giúp hàng ngàn vạn bách tính trong khắp thiên hạ tránh khỏi bị tàn sát, quả thật là công đức vô lượng, lại lo lắng cho Quách Tĩnh, lập tức dẫn theo hơn mười đệ tử chịu rét sang tây.

Khưu Xử Cơ thấy Quách Tĩnh dãi dầu gió tuyết, sắc mặt sạm đen, thân thể lại càng trắng kiện, vô cùng mừng rỡ. Lúc Quách Tĩnh chưa tới, y đang trò chuyện về những điều mắt thấy tai nghe trên đường với Thành Cát Tư Hãn, nói cảm xúc về phong tục khác lạ, làm mấy bài thơ, lúc ấy bèn vuốt râu đọc:

*Mười năm binh lửa vạn dân sầu,
Ngàn vạn không còn được một lưu.
Năm ngoái may nghe lời chiếu gọi,
Xuân này lạnh bước lối Tây du.
Chẳng nề non bắc đường ngàn dặm,
Vẫn nhớ sơn Đông đất mấy châu.
Khốn quần hơi tàn còn hít thở,
Cũng đỡ sinh dân chút dãi dầu.*

Một viên văn quan hiểu tiếng Hán tên Gia Luật sở Tài dịch nghĩa bài thơ ra tiếng Mông Cổ. Thành Cát Tư Hãn nghe xong gật đầu không nói gì.

Khưu Xử Cơ nói với Quách Tĩnh: -Năm xưa ta tỷ võ với bảy vị sư phụ của người trên lầu Túy Tiên, Nhị sư phụ người từng lấy trong bọc của ta được một bài thơ chưa viết xong. Lần này sang tây, nhớ bảy người bạn cũ, cũng viết xong bài thơ ấy.

Lúc ấy bèn ngâm:

*Từ cổ Trung thu nguyệt rất tình,
Đêm khuya mát mẻ gió trong lành,
Một trời tinh tú chìm Ngân Hán,
Bốn bể giao long vượt thủy tinh.*

Bốn câu thơ này Nhị sư phụ người đã xem rồi, bốn câu cuối là ta mới làm, y lại không được xem:

Ngô Việt lâu đài ca múa rộn,

Yên Tần quân tướng rượu trà đoành.

Cung vua đã tới bên sông ấy,

Muốn dẹp can qua định thái bình.

Thành Cát Tư Hãn nói: -Đạo trưởng sang tây, chắc đã nhìn thấy binh oai Mông Cổ ta, không biết có làm thơ ca gì đề vịnh không?

Khưu Xử Cơ nói: -Dọc đường thấy oai phong phá thành cướp đất của đại hãn, trong lòng cảm xúc cũng làm được hai bài thơ. Bài thứ nhất là

Trời xanh xanh chừ soi hạ thổ,

Vì sao chẳng cứu muôn dân khổ?

Muôn dân sớm tối bị lăng trì,

Im tiếng qua đời khôn thổ lộ.

Ngẩng đầu kêu lớn trời không gần, Vật vạt tan nát sao nhọc nhằn, Muốn lật càn khôn cho đảo lộn, Cốt sao tạo vật đừng sinh dân Gia Luật sở Tài nghĩ thăm đại hãn nghe xong nhất định không thích, nhất thời ngàn ngữ không dịch, Khưu Xử Cơ không đếm xỉa gì tới ý, lại đọc tiếp: -Bài thứ hai là

Than ôi trời rộng đất không chật, sinh ra

chúng dân ngàn vạn ức. Tàn ác hại nhau

chẳng tạm dừng, Xoay vòng chịu khổ

bao giờ dứt. Trời cao đất rộng đều có

thần, Thấy chết không cứu sao nỡ lòng?

Kẻ sĩ không lòng lại không phúc, Nhọc

nhần sớm tối luống bắn khoăn.

Hai bài thơ này tuy không hay lắm nhưng đều mang lòng đau thời thương đời, khẳng khái gánh việc. Quách Tĩnh lúc ban ngày nhìn thấy thảm trạng tàn sát dân trong thành, càng thêm vô cùng cảm khái. Thành Cát Tư Hãn nói: -Thơ của đạo trưởng ắt là hay, trong thơ nói gì, dịch mau cho trầm nghe.

Gia Luật sở Tài nghĩ thăm: -Mình từng tâu khuyên đại hãn ít giết bách tính vô tội, mà ông nào đếm xỉa tới. May được vị đạo trưởng này rất có lòng từ bi, làm thơ hay thế này, mong sao có thể thuyết phục đại hãn. Lúc ấy cứ theo đó dịch ra. Thành Cát Tư Hãn nghe xong không thích, nói với Khưu Xử Cơ: -Nghe nói ở Trung Hoa có thuật trường sinh bất lão, mong đạo trưởng chỉ giáo cho ta.

Khưu Xử Cơ nói: -Chuyện trường sinh bất lão thì trên đời không có, nhưng việc luyện khí của Đạo gia thì quả có thể chữa bệnh sống lâu.

Thành Cát Tư Hãn hỏi: -Xin hỏi phép luyện khí thì bắt đầu từ đâu?

Khuru Xử Cơ nói: -Đạo trời không riêng ai, thường giúp người lành.

Thành Cát Tư Hãn hỏi: -Thế nào là lành?

Khuru Xử Cơ nói: -Bậc thánh nhân không có lòng riêng, lấy lòng bách tính làm lòng mình.

Thành Cát Tư Hãn im lặng.

Khuru Xử Cơ lại nói: -Ở Trung Hoa có bộ thánh thư gọi là Đạo đức kinh, Đạo gia chúng tôi coi đó là quý báu. Những câu Đạo trời không riêng ai, bậc thánh nhân không có lòng riêng đều là lời trong kinh. Trong kinh còn có câu Binh qua là vật bất tường, không phải của người quân tử, bắt đắc dĩ mới dùng, chứ phải lấy sự đàm bạc làm đầu. Ai thấy nó là hay là kẻ ưa giết người. Phàm kẻ ưa giết người thì không thể đắc chí trong thiên hạ được.

Khuru Xử Cơ dọc đường sang tây, nhìn thấy thảm trạng chiến tranh, trong lòng đau xót cảm xúc, nhân dịp Thành Cát Tư Hãn hỏi về thuật trường sinh, bèn đề cập tới chuyện ấy, cũng vì tính mạng của dân.

Thành Cát Tư Hãn vì tuổi tác ngày càng cao, sức khỏe giảm sút, chỉ muốn học thuật trường sinh bất lão, thấy Khuru Xử Cơ tới rất mừng, cho rằng dù không thể tu luyện thành bất tử cũng có thể học được cách kéo dài tuổi thọ, nào ngờ y nói đi nói lại cũng đều là khuyên mình ít dùng binh, ít giết người, trò chuyện rất không hợp, nói tới đoạn sau nhìn qua Quách Tĩnh nói: -Người đưa Khuru đạo trưởng về nghỉ ngơi đi.

Quách Tĩnh cởi áo dài, nắm một đầu phóng ngựa lướt qua. Âu Dương Phong hai tay chụp lấy một đầu chiếc áo dài, Quách Tĩnh hai chân kẹp một cái, quát lớn một tiếng. Con tiểu hồng mã ra sức vọt lên, ột một tiếng lớn, Âu Dương Phong đã được rút lên khỏi hố cát, lướt đi xềnh xệch trên mặt tuyết.

Chú thích: Theo sử sách ghi chép, Khuru Xử Cơ có qua lại thư từ với Thành Cát Tư Hãn ba lần, lần đầu dẫn mười tám đệ tử qua núi Côn Luân tới Tuyết sơn gặp nhau. Đệ tử là Lý Chí Thường có soạn một quyển Trường Xuân chân nhân Tây du ký ghi lại đầy đủ những điều mắt thấy tai nghe trên đường, sách này hiện vẫn còn.